

Europeiska unionens officiella tidning

C 165

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

femtiotredje årgången

24 juni 2010

Informationsnummer

Innehållsförteckning

Sida

I Resolutioner, rekommendationer och yttranden

RESOLUTIONER

Rådet

2010/C 165/01

Rådets resolution av den 3 juni 2010 om en uppdaterad handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig

1

III Förberedande akter

INITIATIV FRÅN MEDLEMSSTATERNA

2010/C 165/02

Konungariket Belgiens, Republiken Bulgariens, Republiken Estlands, Konungariket Spaniens, Republiken Österrikes, Republiken Sloveniens och Konungariket Sveriges initiativ till Europaparlamentets och rådets direktiv av den ... om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området

22

SV

Pris:
3 EUR

I

(Resolutioner, rekommendationer och yttranden)

RESOLUTIONER

RÅDET

RÅDETS RESOLUTION

av den 3 juni 2010

om en uppdaterad handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig

(2010/C 165/01)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD ANTAR DENNA RESOLUTION

av följande skäl:

- (1) Europeiska unionens mål är bland annat att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa genom att bland medlemsstaterna utforma gemensamma insatser på området polissamarbete och även i samband med annat internationellt samarbete som fastställs i avdelning V i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
- (2) Rådet antog den 21 juni 1999 en resolution om en handbok för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med internationella fotbollsmatcher ⁽¹⁾.
- (3) Den resolutionen ersattes först av rådets resolution av den 6 december 2001 och senare av rådets resolution av den 4 december 2006 om en handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig ⁽²⁾.
- (4) I den här resolutionen föreslås att ändringar i handboken ska göras mot bakgrund av nya erfarenheter.
- (5) Med tanke på senare års erfarenheter, till exempel VM 2006 och EM 2008 och experternas bedömning av in-

ternationellt polissamarbete inom ramen för dessa mästerskap och ett omfattande polissamarbete avseende internationella matcher och klubbmatcher i Europa i allmänhet och jämförbara händelser och erfarenheter i samband med andra sportevenemang med en internationell dimension, har den handbok som finns i bilagan till den nämnda resolutionen av den 4 december 2006 reviderats och uppdaterats.

- (6) De ändringar som är införda i den bifogade uppdaterade handboken påverkar inte tillämpningen av befintliga nationella bestämmelser, särskilt ansvarsfördelningen mellan de olika myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, eller kommissionens utövande av sina befogenheter i enlighet med fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

RÅDET HAR ENATS OM FÖLJANDE.

- (1) Rådet uppmanar medlemsstaterna att fortsätta att ytterligare utöka polissamarbetet i samband med fotbollsmatcher (och i tillämpliga fall andra sportevenemang) med en internationell dimension.
- (2) Därför bifogas en uppdaterad handbok med exempel på starkt rekommenderade arbetsmetoder som bör göras tillgänglig för polisen.
- (3) Denna resolution ersätter rådets resolution av den 4 december 2006.

⁽¹⁾ EGT C 196, 13.7.1999, s. 1.⁽²⁾ EUT C 322, 29.12.2006, s. 1–39

BILAGA

Handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig

Kapitel Innehållsförteckning för handboken:

Inledning – Grundprinciper

1. Polisens informationshantering
2. Polisens förberedelser inför speciella evenemang
3. Polismyndigheternas samarbete under evenemanget
4. Samarbetet mellan polisen och organisatören
5. Samarbetet mellan polis och rättsväsende och åklagarmyndighet
6. Samarbetet mellan polis och supportrar
7. Kommunikations- och mediestrategi
8. EU-möte med fotbollsexperten
9. Förteckning över relevanta dokument om trygghet och säkerhet i samband med fotbollsmatcher

Tillägg

1. Dynamisk riskbedömning och hantering av folkmassor
2. Tidsram för begäran om tjänster och produkter från Europol
3. Specifikationer för och exempel på västar för identifiering av poliser
4. Kategorisering av fotbollssupportrar

INLEDNING: GRUNDPRINCIPER

Syftet med detta dokument är att öka tryggheten och säkerheten vid fotbollsmatcher med en internationell dimension och framför allt att maximera det internationella polissamarbetets ändamålsenlighet.

Innehållet kan i tillämpliga delar också ha giltighet för andra sportevenemang med en internationell dimension.

Innehållet påverkar inte tillämpningen av befintliga nationella bestämmelser, särskilt i fråga om befogenheter och ansvarsområden för de olika organen inom varje medlemsstat.

Även om detta dokument huvudsakligen fokuserar på det internationella polissamarbetet, med tanke på att många olika organ är inblandade i fotbollens organisation (det gäller också för andra sportevenemang), hänvisas också till polisens samverkan med andra centrala partner, exempelvis organisatören för evenemanget.

Internationellt polissamarbete och polisinsatser i samband med fotboll måste vägledas av principerna om laglighet och proportionalitet. Konkreta exempel på bästa praxis finns i tillägg 1.

Medan behörig myndighet i arrangörsmedlemsstaten ansvarar för tryggheten och säkerheten i samband med evenemanget, har myndigheterna i deltagande stater, grannstater och transitstater ett ansvar för att bistå när så är lämpligt.

Detta dokument bör ges vid spridning och tillämpas i varje medlemsstat och andra europeiska länder samt länder utanför Europa för att minimera säkerhetsriskerna och säkra ett effektivt internationellt polissamarbete.

KAPITEL 1**Polisens informationshantering****AVSNITT 1***Bestämda kriterier för informationshantering***I. INLEDNING**

Utbyte i god tid av korrekt information är av yttersta vikt för att kunna förbättra tryggheten och säkerheten och förebygga våld och oroligheter med fotbollsanknytning.

I enlighet med rådets beslut 2002/348/RIF ska varje medlemsstat inrätta ett nationellt informationsställe för fotboll (NFIP, nedan kallat *informationsställe*) som ska fungera som central och enda kontaktpunkt för utbyte av relevant information om fotbollsmatcher med en internationell dimension och för utformning av det internationella polissamarbetet runt fotbollsmatcher.

När det finns direkt kontakt mellan organiserande och besökande polis ska all information som utbyts samtidigt delges relevanta informationsställen. Sådan kontakt får inte äventyra informationsställets centrala roll för att säkra informationskvalitet och en bredare spridning till andra relevanta partner och myndigheter.

Förbindelserna mellan informationsstället och behöriga nationella myndigheter ska omfattas av tillämplig nationell lagstiftning.

I enlighet med rådets beslut 2002/348/RIF ska varje medlemsstat se till att

- informationsstället kan utföra sina uppgifter effektivt och på en tillfredsställande nivå,
- informationsstället förses med nödvändig teknisk utrustning för att snabbt och effektivt kunna utföra sina uppgifter,
- informationsställets personal har den utbildning och utrustning som krävs för att skapa en nationell resurs med sakkunskap om polisinsatser i samband med fotboll och tillhörande frågor avseende trygghet och säkerhet.

Informationsställena ska arbeta på likvärdig grund.

II. UPPGIFTER MED EN INTERNATIONELL DIMENSION

Informationsstället ska stödja de behöriga nationella myndigheterna. På grundval av analyserad och utvärderad information kommer nödvändiga förslag eller rekommendationer att tillställas de behöriga nationella myndigheterna för att hjälpa till att utveckla en fotbollsrelaterad policy för situationer med många olika organ involverade.

Informationsstället ska stödja den lokala polisen vid nationella eller internationella fotbollsmatcher.

Till förmån för andra länders informationsställen ska varje informationsställe underhålla en aktuell riskanalys ⁽¹⁾ avseende dess egna klubbar och dess landslag. Riskanalysen delges i allmänhet andra informationsställen på de formulär som finns att tillgå på informationsställets webbplats (www.nfip.eu) ⁽²⁾.

Varje informationsställe ska ha åtkomst till relevanta nationella polisdata-baser. Utbytet av personinformation ska äga rum i enlighet med tillämplig nationell och internationell lagstiftning, särskilt rådets Prüm-beslut ⁽³⁾ eller binationella eller multilaterala avtal.

Informationsstället ska se till att all information undergår kvalitetskontroll av innehållet.

⁽¹⁾ Riskanalysen innebär att utveckla en profil för nationella supportrar och klubb-supportrar, inklusive riskgrupper och hur de förhåller sig till andra supportrar på hemmaplan och utomlands inklusive lokala befolkningsgrupper och vilka omständigheter som kan öka den potentiella risken (inklusive samverkan med polis och matchvärdar).

⁽²⁾ Informationsställets webbplats är en i högsta grad säker webbplats för informationsställets exklusiva användning som innehåller information om fotbollsmatcher med en internationell dimension (t.ex. översikt över klubbar, rapporter före och efter match).

⁽³⁾ Rådets beslut 2008/615/RIF av den 23 juni 2008 om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet (EUT L 210, 6.8.2008, s. 1).

Informationsstället kan om så befinns lämpligt utvidga detta informationsutbyte till att omfatta andra organ som bidrar till trygghet och säkerhet.

All information ska utbytas på de särskilda formulär för ändamålet som finns på informationsställets webbplats.

III. POLISENS INFORMATIONSUBYTE

1. Typer av information

Åtskillnad kan göras mellan allmän information och personinformation. Med evenemang avses en viss match eller ett visst mästerskap i alla dess dimensioner.

a) Allmän information

Allmän information kan delas in i följande tre kategorier:

- Strategisk information: information om evenemanget i alla dess dimensioner, med särskild hänsyn till de risker för trygghet och säkerhet som evenemanget innebär.
- Operativ information: information som bidrar till att göra en analys inför ett speciellt evenemang av alla potentiella risker;
- Taktisk information: uppgifter som hjälper de operativt ansvariga att reagera på lämpligt sätt på problem avseende trygghet och säkerhet vid evenemanget.

b) Personinformation

I detta sammanhang avser personinformation information om individer som bedöms utgöra en potentiell risk för den allmänna säkerheten i samband med evenemanget. Detta kan även omfatta individer som tidigare har förorsakat eller bidragit till våld eller oroligheter i samband med fotbollsmatcher.

2. Informationsutbytets kronologiska förlopp

Tre faser kan då särskiljas: före, under och efter evenemanget. Dessa tre faser behöver inte nödvändigtvis alltid strikt skiljas åt.

a) Informationsställets uppgift i arrangörlandet

1. Före evenemanget

På strategisk nivå vidarebefordras informationskrav till det stödjande landets/ländernas informationsställe. I kraven ska ingå uppgifter om

- en riskanalys av det besökande lagets supportrar
- annan relevant information avseende trygghet och säkerhet runt evenemanget, t.ex. detaljer om supportrarnas resa och politiska eller andra hot

Arrangörlandet informationsställe för fotboll ska tillhandahålla information om myndigheternas tillämpliga lagstiftning och policy (t.ex. alkoholpolitik), organisationen av evenemanget och den viktigaste säkerhetspersonalen.

Dessutom ska all relevant information lämnas till andra berörda informationsställen och föras in på informationsställets webbplats via formulären för ändamålet.

På det operativa planet ska aktuell och korrekt information begäras från det stödjande landets/ländernas informationsställe om vanliga supportrar och risksupportrars förflyttningar, det deltagande laget (när ett hot föreligger) och biljettförsäljningen samt annan relevant information.

Arrangörsländets informationsställe ska tillhandahålla information för det stödjande landets (ländernas) informationsställe, särskilt avseende integrering av den besökande polisdelegationen i arrangörsländets polisinsats och information till besökande supportrar osv.

2. Under evenemanget

På operativ nivå kan arrangörsländets informationsställe begära en bekräftelse av den tidigare lämnade informationen och en uppdatering av riskanalysen. Om ett system för inrättande av sambandsmän har införts, ska denna begäran överlämnas och besvaras via systemet.

På det taktiska planet ska arrangörsländets informationsställe ge feedback om korrektheten i den lämnade informationen.

Allmän information om att supportrar, även sådana som utvisats och/eller vägrats inresa, har återvänt ska dessutom lämnas till ursprungslandets och de berörda transitländernas informationsställen.

3. Efter evenemanget

Arrangörsländets informationsställe ska (via formulären för ändamålet på informationsställets webbplats) lämna information till de stödjande informationsställena

- om supportrarnas uppträdande, så att riskanalysen kan uppdateras av informationsstället för det land/den klubb som de stöder och/eller där de vistas,
- om beskrivning av eventuella incidenter; information om gripanden eller påföljder ska utbytas i enlighet med nationell och internationell lag,
- om hur operativt användbar den lämnade informationen och stödet från den besökande polisdelegationen var (se kapitel 2).

b) Uppgifter för det stödjande landets/ländernas nationella informationsställe för fotboll.

1. Före evenemanget

Det stödjande landets/ländernas informationsställe ska reagera på begäran om information från arrangörsländets informationsställe och på eget initiativ lämna all relevant information till alla andra berörda informationsställen.

2. Under evenemanget

Den lämnade informationen ska uppdateras och supportrarnas förflyttningar och vistelse övervakas. Relevant information om incidenter med anknytning till evenemanget i deras hemland under matcherna eller mästerskapen ska också lämnas till arrangörsländet och eventuellt andra berörda informationsställen.

3. Efter evenemanget

Utifrån den information som lämnas av arrangörsländets informationsställe och den besökande polisdelegationen ska riskanalysen uppdateras (se kapitel 2).

En bedömning ska göras av informationsutbytet och av den besökande polisdelegationens arbete.

AVSNITT 2

Ytterligare riktlinjer för informationsställets uppgifter

På nationell nivå ska informationsstället samordna informationsutbytet om fotbollsmatcher och i lämpliga fall samordna och organisera utbildningen av underrättelsejämstämorna och/eller observatörer och deras arbete.

Informationsstället ska fungera som kanal för informationsutbytet med tredjeländer. Om dessa länder inte förfogar över ett informationsställe, bör de uppmanas att utse en enda central kontaktpunkt. Kontaktuppgifter bör vidarebefordras till andra informationsställen och föras in på informationsställets webbplats.

På nationell nivå ska informationsstället fungera som ett kunskapscentrum. Förutom polisen kan tjänstemän och forskare bidra till informationsställets roll som kunskapscentrum.

Ett informationsställe kan ingå ett formellt bilateralt avtal med en tredje part om utbyte av viss information i enlighet med deras egen nationella lagstiftning. Denna information ska inte vidare delges utan upphovsmannens medgivande.

När det gäller mästerskap ska arrangörslandets informationsställe upprätthålla kontakt med det stödjande landets/ländernas informationsställe(n) via den utsedda nationella sambandsmannen när en sådan utsetts.

För enstaka matcher ska arrangörslandets informationsställe upprätthålla kontakt med det stödjande landets informationsställe via den utsedda nationella sambandsmannen eller landets operativa samordnare.

I samband med frågor som avser terrorismbekämpning och grov och organiserad brottslighet ska arrangörslandets informationsställe eller det behöriga polisorganet upprätthålla kontakt via eventuella befintliga nät eller specialiserade sambandsmän som utsetts för ändamålet.

Europol kan, i enlighet med sitt rättsliga mandat, spela en viktig roll för att stödja de behöriga myndigheterna i länder som arrangerar stora internationella fotbollsmästerskap, genom att på begäran lämna relevant information och analys liksom allmänna hotbedömningar om grov och organiserad brottslighet och terrorism. För att underlätta informationsutbytet kan en sambandsman (Europol) också utstationeras på plats under evenemanget ⁽¹⁾.

Om det finns ett lokalt fotbollsinformationscentrum, ska detta samarbeta med informationsstället. Det lokala informationscentrumet och informationsstället ska hålla varandra underrättade. I detta informationsutbyte ska den information som lämnas av den besökande polisdelegationen beaktas.

KAPITEL 2

Polisens förberedelser inför speciella evenemang

Besökande polisdelegationer

Effektiva förberedelser hos arrangörslandets polis inför evenemanget stöds av ett allsidigt informationsutbyte i enlighet med principerna i kapitel 1 i denna handbok.

Arrangörslandets informationsställe bör efter nära samråd med den egna polisen bjuda in besökande polisdelegationer från länder som kan erbjuda ett mervärde. Detta mervärde bör bedömas utifrån ett antal faktorer, till exempel yrkesmässig erfarenhet av att hantera besökande supportrar, uppträdande, även när det gäller risksupportrar och förmåga att förse arrangörslandets polis med information för att minimera riskerna för den allmänna ordningen.

Arrangörslandets informationsställe kan också låta polistjänstemän som vill skaffa sig erfarenhet ingå i den besökande polisdelegationen och därigenom ge dem möjlighet att bidra med mervärde vid framtida fotbollsmatcher där deras supportrar är närvarande.

I enlighet med rådets beslut 2002/348/RIF ska för enstaka fotbollsmatcher med en internationell dimension den formella inbjudan till en besökande polisdelegation utgå via informationsstället i arrangörslandet, som kommer att få motta råd från den berörda polismyndigheten. Med beaktande av samarbetets särskilda syften bör i inbjudan anges hur delegationen är sammansatt och deras roller och ansvar klargöras. Det bör också anges hur lång vistelsetid som beräknas för den besökande polisdelegationen i arrangörslandet.

När det gäller internationella mästerskap och enstaka matcher ska (om något av informationsställena framställer en begäran) den formella inbjudan om en besökande polisdelegation komma från det ansvariga ministeriet i arrangörslandet, på inrådan från arrangörslandets informationsställe. Den kan ingå som ett led i ett mellanstatligt avtal.

⁽¹⁾ Se tillägg 2 för detaljer om tidsramen för begäran om tjänster och produkter från Europol.

Om en besökande polisdelegation inte inbjuds av arrangörslandets informationsställe, kan ursprungslandet, om så befinner sig lämpligt, inlämna ett proaktivt förslag till arrangörslandets informationsställe om att sända en delegation. Om arrangörslandets informationsställe inte godtar förslaget, agerar eventuella polisdelegationer som befinner sig på resa i en inofficiell kapacitet utanför tillämpningsområdet för denna handbok.

De närmare detaljerna för arrangemangen (t.ex. polisiära befogenheter, utrustning, uniformer osv.) när det gäller den besökande polisdelegationen ska fastställas genom förhandlingar mellan respektive informationsställen, efter samråd med den lokala polisen vid en enskild match. Om ett gällande binationellt regeringsavtal inte föreligger, ska dessa arrangemang uppfylla kraven i artikel 17 i rådets beslut 2008/616/RIF⁽¹⁾ och tillämplig nationell lagstiftning.

Den besökande delegationen får inte ha fler deltagare än som godtagits av arrangörslandets informationsställe och ska rätta sig efter arrangörslandets polisbefäl och kontrollarrangemang. Om deras uppträdande inte följer villkoren för arrangemanget, faller deras agerande utanför tillämpningsområdet för denna handbok och EU:s gällande rådsbeslut och fördrag.

Den detaljerade begäran om stöd ska fastställas mellan de berörda informationsställena i god tid före mästerskapet och/eller matchen så att den besökande polisdelegationen har tillräckligt med tid för förberedelser. I det sammanhanget bör en begäran om stöd läggas fram snarast möjligt efter det att matchdatum blivit känt.

För enskilda matcher med internationell dimension kommer den besökande polisdelegationen att behöva minst tre veckors förberedelsestid. Om aviseringen sker mindre än tre veckor före matchdatum (exempelvis i slutstadiet av ett europeiskt klubbmästerskap eller beroende på förhöjd risknivå) ska begäran avsändas omedelbart. För internationella mästerskap krävs minst 16 veckors förberedelsestid för den besökande polisdelegationen.

Finansiella arrangemang

Vid varje enskilt tillfälle ska arrangörslandet stå för logi, måltider (eller uppehålle) och andra faciliteter som ställs till förfogande på plats medan det besökande landet ska stå för de deltagande delegationsmedlemmarnas resa och löner. I undantagsfall kan respektive informationsställen enas om alternativa arrangemang. Dessa arrangemang måste klargöras i protokollet för utstationering av besökande polisdelegationer, som återfinns på informationsställets webbplats.

Ansvarsområde för arrangörslandets polis

Polisen i arrangörslandet ska se till att de viktiga medlemmarna i den besökande polisdelegationen får tillfälle att orientera sig om organisationen av polisinsatsen i arrangörslandet och/eller matchstaden/-städerna och om arenans belägenhet, samt stifta bekantskap med de operativa befälen i de berörda matchstäderna på matchdagen/-dagarna.

- Vid internationella mästerskap ska detta ske minst en månad före mästerskapet (exempelvis genom värdskap för workshoppar eller seminarier för de viktiga medlemmarna i besökande polisdelegationer).
- Vid enskilda matcher med internationell dimension äger detta rum någon dag före matchen.

Ledsagning av besökande polisdelegationer

Garantier för den besökande polisdelegationens medlemmars säkerhet har högsta prioritet och ska finnas med i alla riskbedömningar vid polisinsatser av alla arrangörslandets och den besökande gruppens poliser.

Besökande medlemmar av en polisdelegation, särskilt sambandsmannen, den operativa samordnaren och verkställande polistjänstemän (se nedan) bör fungera jämsides med lokala polistjänstemän (kända under beteckningen ciceroner), vilka själva bör vara tjänstgörande polistjänstemän, företrädesvis med erfarenhet av polisinsatser vid fotboll i den egna staden eller det egna landet, inklusive kännedom om matcharenan och potentiella riskområden.

Ciceroner

- måste integreras i den nationella/lokala polisinsatsen och kunna förmedla information som krävs för att operativa polisbefäl ska kunna fatta viktiga beslut,
- måste ha kunskap om den egna polisens organisation, processer och befälsstruktur,

⁽¹⁾ Rådets beslut 2008/616/RIF av den 23 juni 2008 om genomförande av beslut 2008/615/RIF om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet (EUT L 210, 6.8.2008, s. 12).

- får inte tas i anspråk för övervakning av sina egna risksupportrar samtidigt som de har satts att ledsaga medlemmar av den besökande polisdelegationen,
- bör noga delges fakta om arrangörslandets polisinsats, deras ansvarsområde och om vilka uppgifter som medlemmarna i den besökande polisdelegationen väntas fullgöra,
- kommer att ansvara för den besökande polisdelegationens säkerhet och fungera som en kommunikationskanal till arrangörslandets polis,
- bör sättas in tillsammans med den besökande polisdelegationen under hela operationen; detta kommer att bidra till utvecklingen av en fungerande arbetsrelation,
- ska arbeta tillsammans med den besökande polisdelegationen på ett i förväg fastställt gemensamt språk.

Den besökande polisdelegationens uppgifter och sammansättning

Den besökande polisdelegationens sammansättning syftar till att de ska kunna stödja arrangörslandets polisinsats, exempelvis genom

1. att åta sig och till arrangörslandets polis vidarebefordra en kontinuerlig dynamisk riskbedömning (se tillägg 1),
2. att ha kontakt med och samverka med besökande supportrar,
3. underrättelsearbete och bevisinsamling för arrangörslandets polis räkning eller för egna syften, om detta är tillåtet i arrangörslandets nationella lagstiftning och med förbehåll för arrangörslandets medgivande.

Beroende på den närmare arten av det stöd som ska lämnas kan delegationen ha följande sammansättning:

1. En **delegationschef**, som har ett funktionellt och hierarkiskt ansvar för den besökande polisdelegationen.
2. En **sambandsman** (eller flera om detta överenskommits med respektive informationsställen), som särskilt har till uppgift att sköta informationsutbytet mellan sitt hemland och arrangörslandet.
3. En **operativ samordnare**, som ansvarar för samordning av de besökande polistjänstemännens arbete.
4. **Verkställande polistjänstemän** (civilklädda eller uniformerade) som ansvarar för observation, supportersamband, ledsagning och andra uppgifter.
5. En **talesman/pressekreterare**. Chefen för den besökande polisdelegationen kan, om så befinns lämpligt, fungera som talesman och/eller ha en egen pressekreterare.

Centrala uppgifter

Sambandsmän och/eller operativ samordnare

Sambandsmannens och/eller den operativa samordnarens uppgift bör möjliggöra ändamålsenligt informationsutbyte mellan det besökande landets och arrangörslandets myndigheter i samband med en enskild fotbollsmatch eller ett mästerskap.

Det är möjligt för en och samma tjänsteman att ikläda sig båda rollerna. Huruvida det är lämpligt ankommer det på arrangörslandets polis och den besökande polisen att besluta om från fall till fall före insatsen i arrangörslandet.

Sambandsmannen/den operativa samordnaren ska som minimikrav besitta

- god praktisk kännedom om denna handbok,

- insikter om vilka processer som krävs för att underlätta internationellt informationsutbyte,
- förmåga att företräda sitt land och sin roll på ett ändamålsenligt sätt i kontakten med arrangörslandets polisorgan (dvs. vara diplomatisk, ha gott självförtroende, vara oberoende och ha förmåga att kommunicera på ett i förväg fastställt gemensamt språk),
- kännedom om bakgrunden i situationen med våld/oroligheter med anknytning till fotboll i sitt land.

Huvuduppgifterna för en sambandsman/operativ samordnare kan sammanfattas enligt följande:

- Insamla och överföra information/underrättelser mellan den egna delegationen och arrangörslandets polis/lokal polis.
- Se till att deras verkställande polistjänstemän (uniformerade och/eller civilklädda) sätts in på ett ändamålsenligt sätt för att fylla sin roll i arrangörslandets polisinsats vid evenemanget.
- Förse arrangörslandets/det lokala polisbefälet med aktuell och korrekt rådgivning.

Under internationella mästerskap kommer sambandsmannen sannolikt att vara baserad i ett samordningscentrum för polisinformation för det ena landet eller båda länderna samtidigt som den operativa samordnaren kan vara baserad i ett lokalt informationscentrum i det område där matchen kommer att äga rum. För enstaka matcher kan de vara baserade i arrangörslandets informationsställe eller annan lämplig miljö.

För en enstaka match ska sambandsmannen/den operativa samordnaren ha nära samarbete med polisen i den stad som står som arrangör.

För att de ska kunna fullgöra sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt ska arrangörslandets polis ge sambandsmän/operativa samordnare tillgång till relevant teknisk utrustning.

Verkställande polistjänstemän

En välavvägd insats av besökande verkställande polistjänstemän, uniformerade eller civilklädda (med den allmänna beteckningen observatörer), kan

- användas av arrangörslandets polis som ett sätt att samverka med besökande supportrar för att bistå med hantering av folkmassor,
- bistå för att minska risksupportrarnas anonymitet i en folkmassa och deras möjlighet att anstifta och/eller delta i våldshandlingar eller oroligheter utan efterräkningar.

Polistjänstemännen bör ha erfarenhet av polisarbete vid fotbollsmatcher i sitt eget land.

De

- ska ha förmåga och erfarenhet när det gäller att kommunicera verksamt (när så krävs) för att påverka supportrarnas beteende, och/eller
- ska vara specialister på sina supportrars beteende och den potentiella risk de utgör, och
- ska ha förmåga att i lämplig form under evenemanget meddela arrangörslandets polisbefäl, via sin sambandsman/operativa samordnare, information om den typ av risk supportrarna kan utgöra vid en viss tid och på en viss plats.

Medlemmar i besökande polisdelegationer bör kunna meddela positiva såväl som negativa uppgifter om sitt lag/sina nationella supportrar. Därigenom kommer arrangörslandets polisbefäl att kunna fatta välavvägda beslut om behovet av ingripanden för att underlätta legitimt supporterbeteende.

Det är här viktigt att understryka att den primära rollen för besökande verkställande polistjänstemän är rådgivande och inte verkställande eller beslutsfattande.

Förutsatt att arrangörslandet lämnar sitt medgivande kan besökande verkställande polistjänstemän även sättas in för insamling av underrättelser/bevis genom användning av godkänd utrustning för användning av arrangörslandets polis eller för lagföringssyften i deras eget land.

KAPITEL 3

Polismyndigheternas samarbete under evenemanget

Det stöd och mervärde som den besökande polisdelegationen kan bidra med i arrangörslandets insatser bör utnyttjas maximalt.

Den besökande polisdelegationen bör informeras om arrangörslandets polisiära organisations operativa plan (inklusive filosofi för hantering av folkmassor och toleranströsklar för beteenden). De ska integreras helt i arrangörslandets polisinsats (och ges möjlighet att närvara och delta i genomgång före match och avrapportering efter match).

När det gäller språkanvändningen ska åtgärder vidtas i förväg av de berörda länderna.

Arrangörslandets polis och den besökande polisdelegationen ska under hela insatsen hålla sina respektive informationsställen underrättade om händelserna och rapportera inom sju dagar efter matchen till sitt informationsställe.

Medlemmarna i den besökande polisdelegationen ska avskärmats från medierna om inte särskilda arrangemang har fastställts tillsammans med chefen för delegationen.

Den besökande polisdelegationen bör alltid se till att uppträda på ett sådant sätt att de inte i onödan äventyrar andra personers säkerhet ⁽¹⁾.

I nödfall (t.ex. när det föreligger ett omedelbart hot mot den fysiska säkerheten) eller när man gemensamt har kommit överens av taktiska skäl, ska besökande polistjänstemän som tjänstgör utan uniform använda normala självlysande, utmärkande identifieringsvästar för besökande poliser enligt beskrivning i tillägg 3. Alla besökande polistjänstemän ska ta med sig denna väst när de reser utomlands.

Arrangörslandets polismyndighet ska i samråd med fotbollsarrangören sörja för att den besökande polisdelegationen när så är lämpligt ges tillträde och sådan ackreditering (sittplats är inget krav) att delegationen på ett ändamålsenligt sätt kan utföra sin uppgift. Matchvärdarna och annan säkerhetspersonal bör informeras om detta vid genomgången före matchen.

De länder som förfogar över rättsliga möjligheter att förhindra risksupportrarnas utresa bör vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att effektivt åstadkomma detta samt informera arrangörslandet. Varje land bör vidta alla tänkbara åtgärder för att förhindra att dess egna medborgare deltar i och/eller organiserar störande av den allmänna ordningen i ett annat land.

Arrangörslandets polismyndigheter bör eftersträva att ha tillgång till tolkar för de språk som talas av de besökande ländernas supportrar. Därigenom undviker man att de besökande polisdelegationerna tvingas ta på sig denna uppgift så att de inte hinner med egentliga operativa uppgifter. Dessa tolkar kan även underlätta kommunikationen mellan arrangörslandets polis och den besökande polisdelegationen.

KAPITEL 4

Samarbetet mellan polisen och organisatören

AVSNITT 1

Arrangörens roll

Arrangörer av fotbollsmatcher med internationella dimensioner bör göra sitt yttersta för att skapa säkerhet och ändamålsenlig hantering av folkmassor på arenan före, under och efter matchen, så att polis kan sättas in på effektivast möjliga sätt.

⁽¹⁾ Beträffande civilrättsligt och straffrättsligt ansvar, se artiklarna 21 och 22 i rådets beslut om Prüm.

En samordnad strategi för alla berörda parter är en förutsättning för att ha en effektiv strategi för organisationen av fotbollsmatcher med en internationell dimension. Ett nära samarbete mellan arrangören, berörda privata aktörer, offentliga myndigheter och polisen är därför starkt att rekommendera.

För att minimera riskerna för trygghet och säkerhet bör myndigheterna och/eller polisen ålägga arrangören minimikrav, som denne måste uppfylla för att få anordna fotbollsmatcher med en internationell dimension. För detta ändamål kan Europarådets kontrollista användas (se kapitel 9).

AVSNITT 2

Samarbetet mellan polisen och arrangören

Arrangören bör utse en individ till att ansvara för säkerheten inne på arenan (med den allmänna beteckningen säkerhetsansvarig). Det är viktigt att polisen håller nära kontakt med denna person.

Polisen och den organisation som ansvarar för säkerheten inne på arenan bör samarbeta för att på så sätt komplettera varandra, utan att detta påverkar någondera sidans ansvar, befogenheter och uppgifter, vilka fastställs i nationell lag och/eller stadfästs eller specificeras i ett skriftligt avtal mellan arrangören och polisen.

Om det inte fastställs i nationell lag, bör detta avtal ange vilka uppgifter som ska skötas av arrangören respektive av polisen, med särskild fokus på den säkerhetsansvariges och det lokala polisbefälets respektive roller, samt säkerhetspersonalens och polistjänstemännens roller.

Om det inte fastställs i nationell lag, bör det också särskilt anges i avtalet

- vem som före insläppet bör göra avspärrningar och genomföra kroppsvisitationer,
- vem som bör ansvara för åtgärder för att övervaka och hantera folkmassans rörelser och fatta beslut om att öppna eller stänga grindar eller vändkors,
- på vad sätt polistjänstemän ska bistå säkerhetspersonal och/eller vice versa för att förebygga problem eller handskas med bråkmakare,
- vem som ska besluta om att matchens början senareläggs och i så fall under vilka omständigheter (normalt arrangören av säkerhetsskäl, polisen vid faktiska eller potentiella störningar av den allmänna ordningen),
- vem som beslutar och under vilka omständigheter att en match ska inställas och vem som ansvarar för kontakt med domaren,
- under vilka omständigheter polisen ska ta kontroll över arenan helt eller delvis, förfarandet för att göra detta och för det slutliga överlämnandet av kontrollen till arrangören,
- vem som leder och övervakar evakueringen av arenan och under vilka omständigheter,
- vem som informerar larmtjänster om eventuella incidenter som kräver eller sannolikt kommer att kräva deras närvaro,
- vem som ska aktivera arrangörens förfaranden för nödsituationer.

KAPITEL 5

Samarbetet mellan polis och rättsväsende och åklagarmyndighet

Innehållet i detta kapitel bör ses inom ramen för de stora variationerna i fråga om struktur och befogenheter inom rättsväsendet och mellan åklagarmyndigheterna i medlemsstaterna.

Betydande vinster finns att hämta ur nära samarbete mellan polis och rättsväsende och åklagarmyndigheter såväl vid enstaka matcher som vid mästerskap.

Arrangörslandet har suveränitet och jurisdiktion för att hantera alla anmälda brott med anknytning till evenemanget, medan polisen och andra myndigheter i medlemsstaternas och EU:s behöriga organ (t.ex. Eurojust) också ansvarar för att bistå och stödja rättsväsendet och åklagarmyndigheterna i arrangörslandet.

Alla medlemsstater bör se till att brott med anknytning till evenemanget kan behandlas snabbt och tillfredsställande.

Arrangörslandets polis och andra myndigheter bör informera besökande polis och supportrar om relevant nationell lagstiftning och/eller straff-, civil- eller förvaltningsrättsliga förfaranden samt maximistrafken för de vanligaste brotten med anknytning till fotboll.

Befintliga multilaterala avtal om ömsesidig rättslig hjälp bör utnyttjas i full utsträckning vid alla fotbollsmatcher med internationell dimension när så befinns lämpligt, och ett arrangörsland kan därutöver ingå bilaterala arrangemang med varje annat land om fördjupad ömsesidig rättslig hjälp före, under och efter evenemanget.

Det stödjande landets/ländernas informationsställe bör informera arrangörslandets informationsställe

- om eventuella lagliga möjligheter (t.ex. beslut om avstängning från fotboll/utreseförbud) som de förfogar över för att hindra risksupportrar från att delta i evenemanget,
- vilka möjligheter som enligt nationell och internationell lag kan erbjudas den besökande polisdelegationen och/eller annat behörigt organ (t.ex. besökande sambandsåklagare) inom ramen för det bilaterala avtalet mellan de berörda länderna att samla in bevisning om alla former av brott med anknytning till fotboll som begås av besökande supportrar,
- vilka brott begångna i arrangörslandet som kan lagföras i det stödjande landet (när gärningsmannen återvänder).

Arrangörslandet kan inbjuda andra länder att sända en sambandsåklagare/sambandsdomare eller annat organ med åklagares befogenhet för att närvara vid evenemanget.

Den berörda organiserande myndigheten rekommenderas att i enlighet med nationell lagstiftning, bl.a. om dataskydd, förse den besökande polisdelegationen och/eller annat behörigt organ (t.ex. besökande sambandsåklagare) med information ur kriminal- eller domstolsregister och polis- eller undersökningsrapporter, inklusive uppgifter om tidigare arresteringar, avseende deras medborgare.

Alternativt kan ett stödjande land godta att ha en sambandsåklagare/sambandsdomare eller annat organ med åklagares befogenhet som är jourhavande och redo att på begäran resa till arrangörslandet, eller utse en tillförordnad sambandsåklagare/sambandsdomare eller annat organ med åklagares befogenhet för sambandet med den organiserande myndigheten.

Inom den nationella lagstiftningens tillämpningsområde ska det stödjande informationsstället sträva efter att direkt besvara frågor efter ytterligare information om arresterade personer, exempelvis uppgifter om tidigare fällande domar, inklusive brott med anknytning till fotboll.

För samtliga kostnader för sambandsåklagare/sambandsdomare eller annat organ med åklagares befogenhet som sänds till arrangörslandet krävs båda sidors samtycke.

Arrangörslandet ska tillhandahålla nödvändig kommunikationsutrustning och annan utrustning för besökande sambandsåklagare/sambandsdomare eller annat organ med åklagares befogenhet.

KAPITEL 6

Samarbetet mellan polis och supportrar

Polisens samband med supportergrupper på nationell och lokal nivå kan vara av avgörande betydelse för att minimera säkerhetsriskerna vid fotbollsmatcher med en internationell dimension. Detta samarbete kan emellertid undermineras om det uppfattas som att representanter för supportrarna arbetar för polisens räkning och exempelvis lämnar ut personuppgifter.

Den organiserande polisen och andra myndigheter bör ta hänsyn till de potentiella fördelarna med supporterledda/supporterrelaterade initiativ såsom supporterambassader, supporterprojekt och sambandsmän/representanter för supportrar.

Besökande polisdelegationer och supporterrepresentanter kan hjälpa till att se till att arrangörslandets polis känner till de besökande supportrarnas karaktär och kultur. Detta bör beaktas såsom en del av den dynamiska riskbedömningsprocessen vid arrangörslandets polis.

Kontinuerligt samarbete och kommunikation mellan polis och supportergrupper kan bidra till att skapa grunden för en säker, trygg och välkomnande atmosfär för alla supportrar, och kan skapa en kanal för förmedling av viktig information såsom rådgivning för resan, tillgångsvägar till arenan, tillämplig lagstiftning och toleranströsklar för beteenden. Detta kan också inkludera tillhandahållande av en lätt tillgänglig kontakt- och informationspunkt dit supportrar kan vända sig med sina frågor.

En sådan strategi har visat sig kunna bidra till att stimulera supportrarna att själva upprätthålla ordning och även visat sig underlätta tidiga och lämpliga ingripanden mot säkerhetsproblem eller risker när de uppstår.

KAPITEL 7

Kommunikations- och mediestrategi

Kommunikationsstrategi

En slagkraftig och öppen kommunikationsstrategi är en oundgänglig del av ett framgångsrikt koncept för trygghet och säkerhet vid fotbollsmatcher, mästerskap och andra sportevenemang med en internationell dimension.

Arrangörslandets polisorgan bör därför samarbeta nära med statliga och lokala organ, fotbollsförbund/organisatörer, medier och supportergrupper i förberedandet och genomförandet av en övergripande kommunikationsstrategi med många olika organ inblandade.

En ändamålsenlig mediestrategi med många olika organ inblandade är en avgörande aspekt av varje kommunikationsstrategi för att kunna förse alla parter, inte minst besökande supportrar, med viktig information såsom råd inför resan, tillträdesvägar till arenan, tillämplig lagstiftning och toleranströsklar för beteenden.

Det centrala syftet bör vara att stödja en positiv bild av evenemanget bland hemma- och bortalagens supportrar, lokala grupper, hos allmänheten och bland enskilda som deltar i insatserna för säkerhet och trygghet. Detta kan bidra till att skapa en välkomnande miljö för alla inblandade och vara ett avgörande bidrag till att minimera säkerhetsriskerna.

Mediestrategi

Polisens mediestrategi (och en bredare strategi med många olika organ) bör ha följande som minimimålsättning:

- Förmedla information på ett proaktivt och öppet sätt.
- Förmedla information om trygghets- och säkerhetsskapande förberedelser på ett lugnt och positivt sätt.
- Förmedla polisens avsikt att underlätta supportrarnas legitima avsikter.
- Klargöra vilka typer av uppträdande som inte kommer att tolereras av polisen.

Polisen bör samarbeta nära med statliga och lokala organ, fotbollsförbund/organisatörer och, när så är lämpligt, med supportergrupper i förberedandet och genomförandet av en mediestrategi med många olika organ inblandade som

- proaktivt främjar en positiv bild av evenemanget,
- ser till att det råder klarhet om ansvarsfördelningen mellan polis och samarbetsorgan beträffande vem som har ledningen för att kommunicera med medierna om de olika aspekterna av trygghet och säkerhet (och i andra ämnen),
- tillhandahåller gemensam bakgrundsinformation för alla polisens och samarbetsorganens talespersoner (orienteringsmaterialet bör regelbundet uppdateras och anpassas till återkommande ämnen eller frågor och till risker eller händelser som aktualiseras),
- ser till att faktainformation lämnas till medierna och/eller på internet, med jämna mellanrum under förberedelsearbetet och under och efter evenemanget,

- ser till att tillfälle kontinuerligt ges för presskonferenser och sammanträffanden med medierna,
- tar hänsyn till olika journalist- och mediekategoriernas behov/intressen.

KAPITEL 8

EU-möte med fotbollsexperter

Det rekommenderas starkt att varje ordförandeskap håller ett expertmöte om

- de rekommendationer som nämns i kapitlen 1–7,
- nya trender/utvecklingar när det gäller supporterarnas uppträdande,
- internationella förbindelser mellan supportergrupper,
- utbyte av goda erfarenheter av polisarbete,
- övriga frågor av intresse.

EU-mötet med fotbollsexperter kan kalla in undergrupper av experter för att behandla frågor om säkerhet i samband med fotbollsmatcher och göra rekommendationer.

Ordförandeskapet ska rapportera till rådet om mötets resultat. Denna rapport ersätter det årliga frågeformulär om fotbollshuliganism som krävs enligt dok. 8356/01 ENFOPOL 40.

KAPITEL 9

Förteckning över relevanta dokument om trygghet och säkerhet i samband med fotbollsmatcher

AVSNITT 1

Förteckning över dokument som tidigare antagits av EU-rådet

1. Rådets rekommendation av den 30 november 1993 om ansvar för arrangörerna av sportevenemang.
2. Rådets rekommendation av den 1 december 1994 om direkt informellt informationsutbyte med länderna i Central- och Östeuropa när det gäller internationella sportevenemang (nät av kontaktpersoner).
3. Rådets rekommendation av den 1 december 1994 om informationsutbyte vid stora demonstrationer och möten (nät av kontaktpersoner).
4. Rådets rekommendation av den 22 april 1996 om riktlinjer för att förebygga och bekämpa oroligheter i samband med fotbollsmatcher. Med som bilaga följer standardformulär för utbyte av polisiär information om fotbollshuliganer (EGT C 131, 3.5.1996, s. 1).
5. Gemensam åtgärd av den 26 maj 1997 om samarbete på området för allmän ordning och säkerhet (EGT L 147, 5.6.1997, s. 1).
6. Rådets resolution av den 9 juni 1997 om förebyggande och bemästrande av huliganism genom erfarenhetsutbyte, utestängning från arenor och mediapolicy (EGT C 193, 24.6.1997, s. 1).
7. Rådets resolution av den 21 juni 1999 om en handbok för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med internationella fotbollsmatcher (EGT C 196, 13.7.1999, s. 1).
8. Rådets resolution av den 6 december 2001 om en handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig (EGT C 22, 24.1.2002, s. 1).

9. Rådets beslut av den 25 april 2002 om säkerhet i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension (EGT L 121, 8.5.2002, s. 1).
10. Rådets resolution av den 17 november 2003 om medlemsstaternas införande av en åtgärd om utestängning från anläggningar där fotbollsmatcher med en internationell dimension spelas (EUT C 281, 22.11.2003, s. 1).
11. Rådets resolution av den 4 december 2006 om en uppdaterad handbok med rekommendationer för internationellt polissamarbete och åtgärder för att förebygga och kontrollera våld och oroligheter i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension, i vilka åtminstone en medlemsstat är delaktig (EUT C 322, 29.12.2006, s. 1–39).
12. Rådets beslut av den 12 juni 2007 om ändring av beslut 2002/348/RIF om säkerhet i samband med fotbollsmatcher med en internationell dimension (EUT L 155, 15.6.2007, s. 76–77).

AVSNITT 2

Förteckning över dokument som tidigare antagits av ständiga kommittén för den europeiska konventionen om läktarvåld och olämpligt uppträdande vid idrottsevenemang och i synnerhet fotbollsmatcher (Europarådet)

1. Europeiska konventionen om läktarvåld och olämpligt uppträdande vid idrottsevenemang och i synnerhet fotbollsmatcher.
2. Rekommendation Rec (1999) 1 om matchvärdar.
3. Rekommendation Rec (1999) 2 om avlägsnande av stängsel på arenor.
4. Rekommendation Rec (2001) 6 från ministerkommittén till medlemsstaterna om förebyggande av rasism, främlingsfientlighet och etnisk intolerans inom sport.
5. Rekommendation Rec (1989) 1 om riktlinjer för biljettförsäljning och
6. Rekommendation Rec (2002) 1 om riktlinjer för biljettförsäljning vid internationella fotbollsmatcher.
7. Rekommendation Rec (2003) 1 om sociala åtgärders och utbildningsåtgärders roll för att förebygga våld i samband med sport och handbok om förebyggande av våld i samband med sport.
8. Rekommendation Rec (2008) 1 om kontrollista över åtgärder som arrangörer och offentliga myndigheter ska vidta vid professionella sportevenemang.
9. Rekommendation Rec (2008) 2 om anlitande av besökande matchvärdar.
10. Rekommendation Rec (2008) 3 om användning av pyrotekniska artiklar vid sportevenemang.
11. Rekommendation Rec (2009) 1 om användning av allmänna åskådarplatser vid stora sportevenemang.
12. Rekommendation om principer för gästfrihet vid organisationen av sportevenemang (ännu ej avslutad).

*Tillägg 1***Dynamisk riskbedömning och hantering av folkmassor**

Med beaktande av

- dokument 8241/05 ENFOPOL 40 om dynamisk riskbedömning i samband med internationella fotbollsmatcher,
- dokument 8243/05 ENFOPOL 41 om polisens taktiska uppträdande för upprätthållande av allmän ordning i samband med internationella fotbollsmatcher,
- erfarenheter och lärdomar av Europamästerskapen i fotboll 2004 och därpå följande mästerskap,
- utvärdering av den polisiära filosofin, känd under beteckningen 3D-strategin (dialog, nedtrappning och beslutsamhet) under Europamästerskapen i fotboll 2008,

bör följande avvägningar tillämpas vid bedömningen av säkerhetsrisker före, under och efter evenemanget.

Centrala principer

För att verksamt kunna hantera folkmassor krävs det enligt nuvarande synsätt

- att en uppfattning om lämpligt polisarbete upprätthålls bland medlemmarna i folkmassan,
- att användning av våld mot folkmassor som helhet undviks när bara en minoritet utgör en risk för den allmänna ordningen,
- "låg profil" eller en "graderad" taktisk strategi i polisarbetet som ökar polisens förmåga till kommunikation, dialog och dynamisk riskbedömning.

Underlättande

- Den strategiska inriktningen bör vara preventiv genom ingripanden med ringa påverkan snarare än repressiv.
- Det är viktigt att polisens strategi och taktik i varje fas av en operation tar hänsyn till och underlättar supportrarnas legitima avsikter, i den mån de är fredliga (t.ex. hyllande av den egna identiteten och kulturen, säker resa till och från matchen).
- Om det blir nödvändigt att sätta en gräns för supportrarnas uppträdande, är det viktigt att förmedla till dessa supportrar varför polisingripanden har gjorts och vilka alternativa medel polisen tar i bruk för att uppnå legitima syften.

Avvägning

- Under alla massevenemang kan risknivån för den allmänna ordningen snabbt förändras.
- Det är viktigt med en proportionell avvägning mellan dels polisinsatsens form, dels risknivå, riskens källor och art i interaktionen mellan polis och folkmassa,
- Det är viktigt att polisarbetet är graderat och har kapacitet att förändras som en direkt reaktion på arten och nivån av en risk som uppstår och avtar.
- När en balans uppnås kommer majoriteten i folkmassan med större sannolikhet att uppfatta polisens åtgärder som lämpliga och det är mindre troligt att de stöder och ansluter sig till dem som söker konfrontation.
- För att bidra till att minska sannolikheten för och storleksordningen av incidenter är det därför avgörande att riskbedömningen är korrekt och vid varje tidpunkt ligger till grund för polisens taktik.

Differentiering

- Urskillningslös våldsanvändning kan bidra till att störningar av den allmänna ordningen kraftigt eskalerar i växelverkan med folkmassans dynamik.
- Differentiering mellan de enskilda supportrar som faktiskt utgör en fara och de som inte gör det är därför en avvägning som måste ingå i varje strategiskt och taktiskt beslut om hantering av folkmassor (dvs. utbildning, planering, förberedande genomgång och operativ praxis).

- Det är olämpligt att agera mot en hel folkmassa som råkar befinna sig på en viss plats, om det inte finns bevis för att de som samlad grupp strävar efter att skapa oordning.

Dialog

- Det är viktigt att kommunicera proaktivt med supportrarna. Detta kan bäst uppnås av polistjänstemän med goda kommunikationsfärdigheter.
- Fokus ska vara att skapa en välkomnande atmosfär och undvika potentiella konflikter.
- Denna strategi kan vara till hjälp vid insamling av högkvalitativ information om supportrars avsikter, perspektiv, farhågor och känsliga punkter och all annan information om potentiella risker.
- Det gör det också möjligt för polisen att framföra sina betänkligheter beträffande supporterbeteende, risker de kan utsätta sig för och lösningar på eventuella svårigheter som uppstår.

Modeller för god praxis 9926/10

Före evenemanget

Vid riskbedömningen bör följande beaktas:

- Den underliggande kulturen hos den supportergrupp som ska bevakas (t.ex. karaktéristiskt beteende, motiv och avsikter).
- Alla faktorer som sannolikt påverkar risken, t.ex. andra gruppers (såsom motståndarsupportrarnas och/eller lokalbefolkningens) verksamhet, känslighet, bakgrund och allt annat som är särskilt betydelsefullt (datum, platser, aktionsformer och symboler).
- Alla omständigheter som sannolikt påverkar uppträdandet hos eller den risk som utgörs av supportrar eller grupper som anses utgöra en risk för den allmänna ordningen.

Toleranströsklar för uppträdandet bör fastställas och prioritet bör ges åt att informera supporterorganisationerna om dessa. Man bör överväga att uppmuntra supportrarna att samlas i en säker/kontrollerad miljö (t.ex. en supporterzon).

På grundval av denna information och underrättelser om den berörda matchen bör det vara möjligt att förutse och urskilja matcher med normal risk och matcher med ökad risk för den allmänna ordningen.

Det är viktigt att klart särskilja mellan risker för särskilda typer av incidenter, som problem med den allmänna ordningen eller den allmänna säkerheten, brottslighet i samband med massevenemang och terrorism.

Inledande kontakt

Eftersom risken för den allmänna ordningen inte är konstant utan högst dynamisk kan den öka och minska snabbt alltefter omständigheterna. Risknivåerna måste därför övervakas och bedömas exakt på kontinuerlig basis.

I detta syfte

- bör polisen i hög grad medverka till ett positivt mellanmänniskt samspel med supportrarna (genom att inta en icke-aggressiv kroppsställning, le, arbeta i par eller i små grupper i standarduniform, brett utspridda i och bland folkmassorna, och genom att tillmötesgå önskemål om fotografering osv.),
- bör polistjänstemän, om det inte finns några språkhinder, försöka ha kontakt med supportrarna för att inhämta information om deras inställning, avsikter, farhågor, känslighet och övriga faktorer som rör deras uppträdande,
- bör insatsenheter (dvs. "kravallstyrkor" med skyddsutrustning, fordon osv.) stationeras på diskreta platser om inte situationen kräver ett kraftfullare ingripande.

Detta kommer att hjälpa arrangörsländets polis att samla information och ge underlag till ledningsbeslut om den taktiska polisinsatsen på grundval av en kontinuerligt pågående riskbedömning.

Ökande risk

Om omständigheter som utgör en risk har kunnat fastställas är det viktigt att

- informera dem som utgör risken om att de håller på att tvinga fram ett eventuellt polisingripande,

- de bedömningar som gjorts av arrangörsländets polis valideras av den besökande polisdelegationen om en incident inbegriper besökande supportrar.

Om man inte med ovannämnda åtgärder lyckas lösa situationen kan polisen bli tvungen att använda ytterligare våld. Syftet med polisinsatsen är i detta skede att minimera ytterligare risker, varför det är av avgörande betydelse att inga åtgärder ökar spänningarna (t.ex. godtyckligt bruk av våld). Om en potentiell ökning av risken har kunnat fastställas

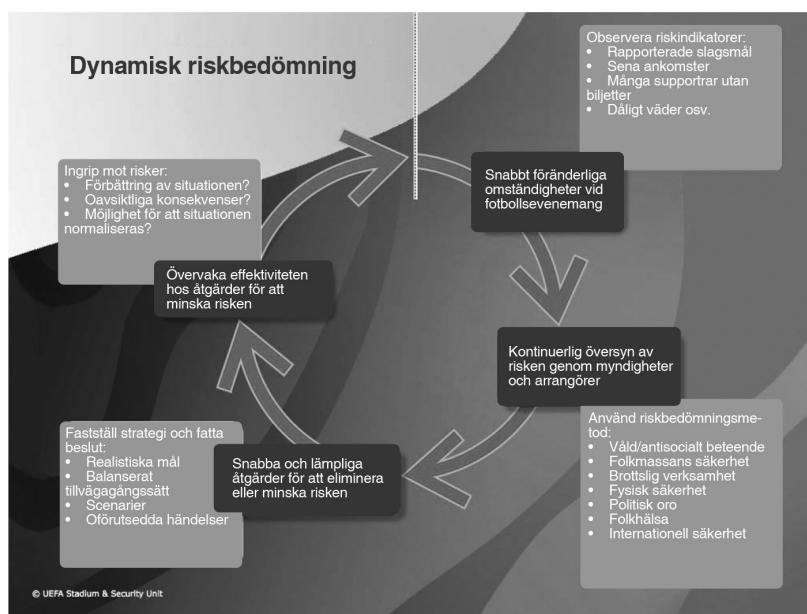
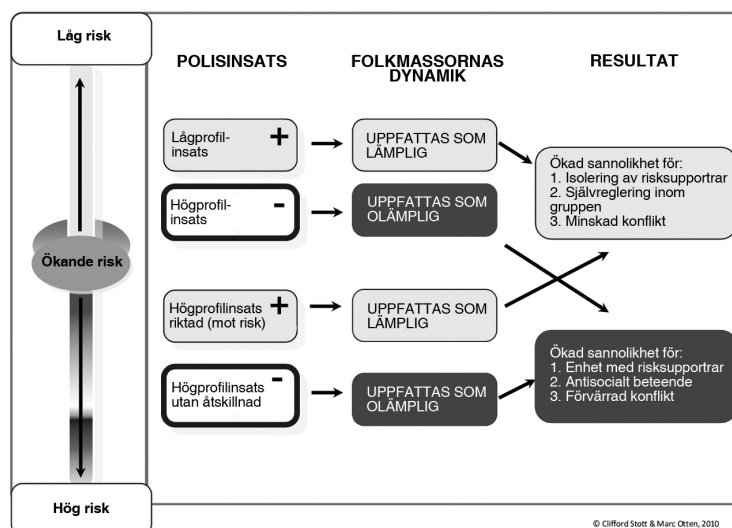
- är det av avgörande betydelse att information om de personer som ger upphov till denna risk och riskens art klart förmedlas till de insatsstyrkor som har satts in, så att ett eventuellt bruk av våld kan riktas på lämpligt sätt,
- bör de personer som inte utgör någon risk tillåtas att lämna området och/eller ges viss tid att införa självreglering inom gruppen.

Nedtrappning

- När incidenten eller incidenterna är över bör polisinsatsens intensitet återgå till lämplig nivå.

Efter evenemanget

- Ingående rapportering bör ske och all relevant information (t.ex. om kvaliteten på den information som erhållits före och under evenemanget, supportrars uppträdande och hanteringen av supportrar, polistaktik och iakttagande av toleranströsklar) måste registreras hos informationsstället.

Tillägg 2

Tidsram för begäran om tjänster och produkter från Europol ⁽¹⁾

	Officiell begäran till Europol
Inledande allmän hotbilsbedömning avseende organiserad brottslighet i samband med evenemanget (GTA)	D ⁽¹⁾ -12 månader
Inledande allmän hotbilsbedömning avseende terrorism i samband med evenemanget (GTTA)	D-12 månader
Uppdatering av GTA och/eller GTTA	D-6 månader
Särskild(a) hotbilsbedömning(ar) (avseende brottsområden)	D-6 månader
Operativt analysstöd inom ramen för Europols befintliga analysregister	D-4 månader
Utbildningskurs i strategisk analys	D-8 månader
Utbildningskurs i operativ analys	D-8 månader
Utbildningskurser för specialister (särskilda brottsområden)	D-6 månader
Europol-sambandsman på plats	D-12 månader

⁽¹⁾ Startdatum för evenemanget.

⁽¹⁾ Stöd från Europol till medlemsstaterna – Större internationella idrottsevenemang (Europols ärende nummer 2570-50r1).

Tillägg 3

Specifikationer för och exempel på västar för identifiering av poliser

Västen dras över huvudet

Färg: Nato-blå

Färgkod: Pantone 279C

Identifieringsmärken

Ordet POLICE (enbart på engelska) inramat med en bård och placerat mitt på västen, både på fram- och baksidan.

Bokstäverna POLICE och bården: Nato-blå bakgrund.

Både bokstäverna och rutan ska ha en reflekterande silverfärg.

Rutans dimensioner = 25 cm × 9 cm

Bokstäverna POLICE: Bredd = 1,3 cm/bokstav
Höjd = 7,5 cm

Västens framsida:

Till vänster på bröstet (ovanför rutan POLICE): Nationell flagga: 10 cm × 7 cm – broderad/fastsydd eller i plastficka.

Till höger på bröstet (ovanför rutan POLICE): EU-symbolen: 8 cm × 8 cm

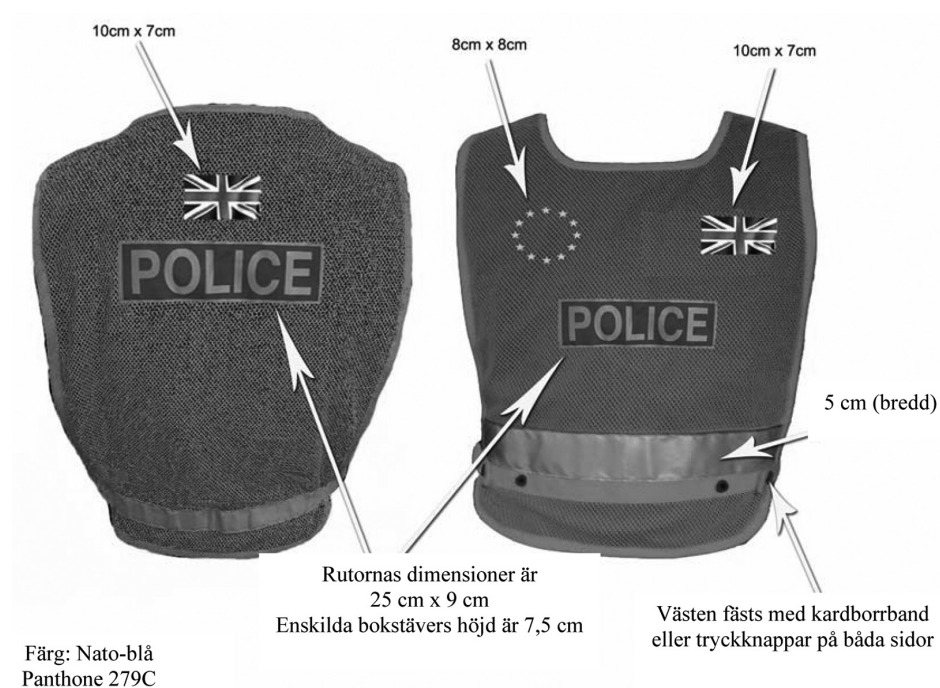
Under rutan POLICE: ett reflekterande silverfärgat band löper över västens framsida (5 cm brett)

Västens baksida:

Nationell flagga ovanför rutan POLICE: 10 cm × 7 cm.

Under rutan POLICE: ett reflekterande silverfärgat band löper över västens baksida (5 cm brett).

Västen ska fästas med kardborrband eller tryckknappar på båda sidor.

Tillägg 4

Kategorisering av fotbollssupportrar

Tidigare kategorierAktuella kategorier

Kategori A

Riskfri

Kategori B

Risk

Kategori C

Definition av en risksupporter

En person, känd eller okänd, som kan anses utgöra en möjlig risk för den allmänna ordningen eller som uppvisar ett antisocialt beteende, antingen det är planerat eller spontant, vid eller i samband med ett fotbollsevenemang (se dynamisk riskbedömning nedan).

Definition av en riskfri supporter

En person, känd eller okänd, som inte kan anses riskera att orsaka eller bidra till våld eller oordning, antingen det är planerat eller spontant, vid eller i samband med ett fotbollsevenemang.

KONTROLLISTA FÖR RISKSUPPORTRAR**Innehåll****Kommentarer****ALLMÄN ORDNING**

Tidigare rivalitet mellan klubbar

Förväntat våld

Rasistiskt uppträdande

Eventuella bortasupportrar på hemmasektionen

Invasion av planen

Alkoholrelaterade problem

Vapen användning

Kännedom om polistaktik

Annat

ALLMÄN SÄKERHET

Terroristhot

Politisk spänning/banderoller

Trolig användning av lysraketer/fyrverkerier

Resande supportrar utan biljetter

Biljetter på svarta marknaden

Annat

BROTTLIG VERKSAMHET

Falska biljetter

Försäljning/användning av olagliga droger

Annat

III

(Förberedande akter)

INITIATIV FRÅN MEDLEMSSTATERNA

Konungariket Belgiens, Republiken Bulgariens, Republiken Estlands, Konungariket Spaniens, Republiken Österrikes, Republiken Sloveniens och Konungariket Sveriges initiativ till Europaparlamentets och rådets direktiv av den ... om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området

(2010/C 165/02)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktions-
sätt, särskilt artikel 82.1 a,

med beaktande av initiativet från Konungariket Belgien, Repu-
bliken Bulgarien, Republiken Estland, Konungariket Spanien,
Republiken Österrike, Republiken Slovenien och Konungariket
Sverige,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de natio-
nella parlamenten,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

(1) Europeiska unionen har som mål att bevara och utveckla
unionen som ett område med frihet, säkerhet och rätt-
visa.

(2) I enlighet med artikel 82.1 i fördraget om Europeiska
unionens funktionssätt ska det straffrättsliga samarbetet
inom unionen bygga på principen om ömsesidigt erkän-
nande av domar och rättsliga avgöranden, vilket sedan
Europeiska rådets möte i Tammerfors den 15–16 oktober
1999 allmänt anses vara en hörnsten i det straffrättsliga
samarbetet inom unionen.

(3) Rådets rambeslut 2003/577/RIF av den 22 juli 2003 om
verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning
av egendom eller bevismaterial ⁽¹⁾ är inriktat på behovet
av ett omedelbart ömsesidigt erkännande av beslut om
att förhindra förstöring, omvandling, flyttning, överläm-
nande eller överlåtelse av bevismaterial. Eftersom det in-
strumentet endast omfattar frysningen måste beslutet om
frysning dock åtföljas av en separat ansökan om över-
lämnande av bevismaterialet till den utfärdande staten i
enlighet med de regler som är tillämpliga på ömsesidig
rättslig hjälp i brottmål. Resultatet blir en tvåstegsprocess,
vilket gör förfarandet mindre effektivt. Systemet fungerar
dessutom parallellt med traditionella samarbetsinstrument
och används därför sällan i praktiken av de behöriga
myndigheterna.

(4) Rådets rambeslut 2008/978/RIF av den 18 december
2008 om en europeisk bevisinhämtningsorder för att
inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som ska an-
vändas i straffrättsliga förfaranden ⁽²⁾ antogs för att det
skulle gå att tillämpa principen om ömsesidigt erkän-
nande i detta avseende. Den europeiska bevisinhämtnings-
ordern är dock endast tillämplig på redan befintligt bevis-
material och omfattar därför endast begränsade aspekter
av det straffrättsliga samarbetet i bevisfrågor. På grund av
denna begränsning kan de behöriga myndigheterna själva
besluta om de vill använda det nya systemet eller för-
farandena för ömsesidig rättslig hjälp, som under alla
omständigheter är tillämpliga när bevismaterial inte om-
fattas av den europeiska bevisinhämtningsordern.

(5) Alltsedan antagandet av rambesluten 2003/577/RIF och
2008/978/RIF har det stått klart att de nuvarande ra-
marna för bevisinhämtning är alltför fragmenterade och
komplicerade, och det behövs därför en ny strategi.

⁽¹⁾ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

⁽²⁾ EUT L 350, 30.12.2008, s. 72.

- (6) I Stockholmsprogrammet, som antogs den 11 december 2009, slog Europeiska rådet fast att man bör gå vidare med inrättandet av ett övergripande system för inhämtning av bevisning i mål med en gränsöverskridande dimension, utifrån principen om ömsesidigt erkännande. Europeiska rådet menade att de befintliga instrumenten på detta område utgör ett fragmentariskt system och att det krävs en ny strategi grundad på principen om ömsesidigt erkännande men som samtidigt beaktar flexibiliteten i det traditionella systemet med ömsesidig rättslig hjälp. Europeiska rådet efterlyste därför ett övergripande system som ska ersätta alla befintliga instrument på området, inklusive rambeslutet om det europeiska bevisinhämtningsordern, som i största möjliga mån omfattar alla typer av bevis och innehåller tidsfrister för verkställighet, och som så långt möjligt begränsar skälen för vägran.
- (7) Den nya strategin bygger på ett samlat instrument, kallat den europeiska utredningsordern (nedan kallad *utredningsordern*). En utredningsorder ska utfärdas så att en eller flera utredningsåtgärder kan vidtas i bevisinhämtningssyfte i den verkställande staten. Detta omfattar inhämtande av bevis som den verkställande myndigheten redan har i sin besittning.
- (8) Utredningsordern är sektorsövergripande och tillämpas därför på nästan samtliga utredningsåtgärder. Vissa åtgärder kräver dock specifika regler som hellre bör behandlas separat, exempelvis inrättandet av en gemensam utredningsgrupp och bevisinhämtning inom en sådan grupp samt vissa specifika former av hemlig teleövervakning, exempelvis avlyssning med omedelbara överföringar av teledokument och avlyssning av satellitkommunikation. Befintliga instrument bör även fortsättningsvis tillämpas på dessa typer av åtgärder.
- (9) Detta direktiv är inte tillämpligt på övervakning över gränserna enligt artikel 40 i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet ⁽¹⁾.
- (10) Utredningsordern bör fokusera på den utredningsåtgärd som ska utföras. Den utfärdande myndigheten är med sina detaljkunskaper om den aktuella utredningen den som bäst kan besluta vilken åtgärd som ska användas. Den verkställande myndigheten bör dock ha möjlighet att använda en annan typ av åtgärd, antingen då den begärda åtgärden inte förekommer eller inte kan användas enligt nationell lagstiftning, eller då en annan typ av åtgärd skulle leda till samma resultat som den åtgärd som anges i utredningsordern, men med användning av mindre tvingande åtgärder.
- (11) Verkställighet av en utredningsorder bör, i möjligaste mån och med förbehåll för grundläggande rättsprinciper i den verkställande staten, ske i enlighet med de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande staten. Den utfärdande myndigheten får begära att en eller flera myndigheter i den utfärdande staten bistår de behöriga myndigheterna i den verkställande staten vid verkställandet av utredningsordern. Detta innebär dock inte att myndigheterna i den utfärdande staten ges några brottsbekämpande befogenheter på den verkställande statens territorium.
- (12) För att säkerställa effektivitet i det straffrättsliga samarbetet bör möjligheterna att vägra erkänna eller verkställa utredningsordern, liksom att skjuta upp verkställigheten, vara begränsade.
- (13) För att säkerställa ett snabbt, effektivt och konsekvent straffrättsligt samarbete mellan medlemsstaterna behövs tidsbegränsningar. Beslutet om erkännande eller verkställighet, samt det faktiska verkställandet av den utredningsåtgärden, bör genomföras lika skyndsamt och med samma prioritetsgrad som ett liknande nationellt ärende. Tidsfrister bör anges så att ett beslut fattas eller verkställs inom rimlig tid eller så att den utfärdande statens förfarandemässiga krav uppfylls.
- (14) Utredningsordern ger en samlat ram för bevisinhämtningen. Ytterligare regler behövs dock för vissa typer av utredningsåtgärder som bör anges i utredningsordern, såsom tillfällig överföring av frihetsberövade personer, hörande genom video- eller telefonkonferens, inhämtning av information avseende bankkonton, banktransaktioner eller kontrollerade leveranser. Utredningsåtgärder som innebär bevisinhämtning i realtid, kontinuerligt och under en viss tidsperiod, omfattas av utredningsordern, men den verkställande myndigheten bör ges flexibilitet när det gäller dessa åtgärder, med tanke på de skillnader som råder mellan medlemsstaternas nationella lagstiftningar.
- (15) Detta direktiv ersätter rambesluten 2003/577/RIF och 2008/978/RIF samt de olika instrument som avser ömsesidig rättslig hjälp i brottmål i den mån som de behandlar inhämtande av bevis som ska användas i straffrättsliga förfaranden.
- (16) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen ömsesidigt erkännande av beslut som fattats för inhämtande av bevis, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

⁽¹⁾ EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

(17) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen och i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt avdelning VI. Ingenting i detta direktiv får tolkas som ett förbud att vägra verkställa en utredningsorder om det på grundval av objektiva faktorer finns skäl att tro att utredningsordern har utfärdats för att lagföra eller straffa en person på grund av dennes kön, ras eller etniska ursprung, religion, sexuella läggning, nationalitet, språk eller politiska uppfattning eller att denna persons ställning kan skadas av något av dessa skäl.

(18) [I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, har Förenade kungariket och Irland meddelat att de önskar delta i antagandet av detta direktiv.]

(19) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

DEN EUROPEISKA UTREDNINGSORDERN

Artikel 1

Definition av den europeiska utredningsordern och skyldighet att verkställa den

1. Den europeiska utredningsordern (nedan kallad *utredningsordern*) ska vara ett rättsligt avgörande, utfärdat av en behörig myndighet i en medlemsstat (*den utfärdande staten*) för genomförande av en eller flera specifika utredningsåtgärder i en annan medlemsstat (*den verkställande staten*) i bevisinhämtningssyfte och inom ramen för de förfaranden som avses i artikel 4.

2. Medlemsstaterna ska verkställa varje utredningsorder på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv.

3. Detta direktiv ska inte påverka skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheter och rättsprinciper som återges i artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen, och alla skyldigheter som åligger rättsliga myndigheter i detta avseende ska kvarstå opåverkade. Detta direktiv ska inte heller leda till att medlemsstaterna vidtar några åtgärder som strider mot landets konstitutionella regler om föreningsfrihet, tryckfrihet och yttrandefrihet i andra medier.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) utfärdande myndighet:

ii) en domare, domstol, undersökningsdomare eller allmän åklagare som är behörig i det berörda fallet, eller

ii) en annan rättslig myndighet, enligt den utfärdande statens definition, som i det enskilda fallet handlar i egenskap av utredande myndighet i straffrättsliga förfaranden, med behörighet att besluta om bevisinhämtning i enlighet med nationell lagstiftning.

b) verkställande myndighet: en myndighet som har behörighet att erkänna eller verkställa en utredningsorder i enlighet med detta direktiv. Den verkställande myndigheten ska vara en myndighet som är behörig att vidta den utredningsåtgärd som avses i utredningsordern i ett liknande nationellt ärende.

Artikel 3

Utredningsorderns räckvidd

1. Utredningsordern ska omfatta samtliga utredningsåtgärder med undantag av dem som anges i punkt 2.

2. Följande åtgärder ska inte omfattas av utredningsordern:

a) Inrättandet av en gemensam utredningsgrupp och bevisinhämtning inom en sådan grupp enligt artikel 13 i konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater ⁽¹⁾ (nedan kallad *konventionen*) och rådets rambeslut 2002/465/RIF av den 13 juni 2002 om gemensamma utredningsgrupper ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT C 197, 12.7.2000, s. 3.

⁽²⁾ EGT L 162, 20.6.2002, s. 1.

b) Avlyssning och omedelbara överföranden av telemeddelanden enligt artikel 18.1 a i konventionen.

c) Avlyssning av telemeddelanden enligt artikel 18.1 b i konventionen i den mån de avser de situationer som anges i artikel 18.2 a och c samt artikel 20 i konventionen.

Artikel 4

Förfaranden för vilka utredningsordern får utfärdas

Utredningsordern får utfärdas

- a) med avseende på straffrättsliga förfaranden som inletts eller som kan tas upp inför en rättslig myndighet med avseende på en straffbar gärning enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning,
- b) vid förfaranden som inletts hos administrativa myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning såsom överträdelser av rättsregler, och då beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål,
- c) vid förfaranden som inletts hos rättsliga myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning såsom överträdelser av rättsregler, och då beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål, och
- d) i samband med de förfaranden som anges i leden a, b och c vilka hänför sig till brott eller överträdelser för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar eller bestraffas i den utfärdande staten.

Artikel 5

Utredningsorderns innehåll och form

1. Utredningsordern som återges i formuläret i bilaga A ska fyllas i och undertecknas av den utfärdande myndigheten, som också ska intyga att innehållet är riktigt.
2. Varje medlemsstat ska ange vilket eller vilka av EU-institutionernas officiella språk som utöver det eller de officiella språken i den berörda medlemsstaten får användas när utredningsordern fylls i eller översätts, när den berörda staten är verkställande stat.

KAPITEL II

FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER SOM SKA IAKTTAS AV DEN UTFÄRDANDE STATEN

Artikel 6

Översändande av utredningsordern

1. Den utfärdande myndigheten ska översända utredningsordern till den verkställande myndigheten på ett sätt som gör det möjligt för den verkställande staten att få en skriftlig uppteckning och att fastställa äktheten. All vidare officiell kommunikation ska ske direkt mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 2 b får varje medlemsstat utse en central myndighet eller, om det föreskrivs i dess rättssystem, flera centrala myndigheter för att biträda de behöriga myndigheterna. En medlemsstat får, om organisationen av dess interna rättssystem så kräver, låta sin/sina centrala myndighet/er ansvara för det administrativa översändandet och mottagandet av utredningsordern samt för annan officiell korrespondens i anslutning härtil.
3. Om den utfärdande myndigheten så önskar, kan översändandet ske genom det europeiska rättsliga nätverkets säkra telekommunikationssystem.
4. Om den verkställande myndigheten inte är känd, ska den utfärdande myndigheten göra de efterforskningar som krävs för att erhålla informationen från den verkställande staten, inklusive via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter.
5. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot utredningsordern saknar behörighet att erkänna denna och att vidta nödvändiga åtgärder för dess verkställighet, ska denna myndighet på eget initiativ översända utredningsordern till den verkställande myndigheten och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.
6. Alla svårigheter rörande översändandet eller äktheten av de handlingar som behövs för att verkställa utredningsordern ska behandlas genom direkta kontakter mellan de berörda utfärdande och verkställande myndigheterna, eller, i förekommande fall, med bistånd av medlemsstaternas centrala myndigheter.

Artikel 7

En utredningsorder med anknytning till tidigare utredningsorder

1. Om den utfärdande myndigheten utfärdar en utredningsorder som kompletterar en tidigare utredningsorder, ska detta anges i utredningsordern enligt formuläret i bilaga A.

2. Om den utfärdande myndigheten enligt artikel 8.3 bistår vid verkställigheten av denna utredningsorder i den verkställande staten, får den, utan att detta påverkar de anmälningar som gjorts i enlighet med artikel 28.1 c, rikta en utredningsorder som kompletterar den tidigare utredningsordern direkt till den verkställande myndigheten i samband med sin närvaro i den staten.

KAPITEL III

FÖRFARANDE OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER SOM SKA IAKTTAS AV DEN VERKSTÄLLANDE STATEN

Artikel 8

Erkännande och verkställighet

1. Den verkställande staten ska utan krav på vidare formaliteter erkänna en utredningsorder som översänts i enlighet med artikel 6 och ska utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa den på samma sätt och på samma villkor som om utredningsåtgärden i fråga hade begärts av en myndighet i den verkställande staten, såvida inte denna myndighet beslutar att åberopa något av skälen för icke-erkännande eller icke-verkställighet enligt artikel 10 eller något av skälen för att skjuta upp verkställigheten enligt artikel 14.

2. Den verkställande myndigheten ska rätta sig efter de särskilda formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande myndigheten, såvida inte annat föreskrivs i detta direktiv och sådana formaliteter och förfaranden inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den verkställande staten.

3. Den utfärdande myndigheten får begära att en eller flera myndigheter i den utfärdande staten bistår de behöriga myndigheterna i den verkställande staten vid verkställandet av utredningsordern. Den verkställande myndigheten ska uppfylla begäran, förutsatt att ett sådant deltagande inte strider mot de grundläggande rättsprinciperna i den verkställande staten.

4. De utfärdande och verkställande myndigheterna får samråda på lämpligt sätt för att främja en effektiv tillämpning av denna artikel.

Artikel 9

Vidtagande av en annan typ av utredningsåtgärd

1. Den verkställande myndigheten får besluta att vidta en annan utredningsåtgärd än den som avses i utredningsordern när

a) den utredningsåtgärd som där anges inte finns enligt den verkställande statens lagstiftning,

b) den utredningsåtgärd som där anges finns enligt den verkställande statens lagstiftning, men endast kan användas för en förteckning över brott eller en brottskategori som inte omfattar det brott som avses i utredningsordern, eller

c) den utredningsåtgärd som den verkställande myndigheten har valt kommer att ge samma resultat som den åtgärd som anges i utredningsordern men med användning av mindre tvingande åtgärder.

2. När den verkställande myndigheten beslutar att utnyttja den möjlighet som avses i punkt 1, ska den först informera den utfärdande myndigheten, som kan besluta att dra tillbaka utredningsordern.

Artikel 10

Skäl för icke-erkännande eller icke-verkställighet

1. Erkännande eller verkställande av utredningsordern får vägras i den verkställande staten om

a) det enligt lagen i den verkställande staten finns immunitet eller privilegier som gör det omöjligt att verkställa utredningsordern,

b) verkställigheten i ett enskilt fall skulle skada väsentliga nationella säkerhetsintressen, äventyra informationskällan eller innebära användning av sekretessbelagda uppgifter om särskild underrättelseverksamhet,

c) det i de fall som anges i artikel 9.1 a och b inte finns någon annan utredningsåtgärd som kan leda till ett liknande resultat, eller

d) utredningsordern har utfärdats i samband med ett förfarande enligt artikel 4 b och c och åtgärden inte skulle vara tillåten i ett liknande nationellt ärende.

2. I fall som avses i punkt 1 b och c ska den verkställande myndigheten, innan den fattar beslut om att inte erkänna eller inte verkställa en utredningsorder, helt eller delvis, på lämpligt sätt samråda med den utfärdande myndigheten och när så är lämpligt anmoda denna att utan dröjsmål tillhandahålla alla nödvändiga uppgifter.

Artikel 11

Tidsfrister för erkännande och verkställighet

1. Beslutet om erkännande eller verkställighet ska fattas och utredningsåtgärden vidtas lika skyndsamt och med samma prioritetsgrad som för ett liknande nationellt ärende, dock alltid inom de tidsfrister som anges i denna artikel.

2. Om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har angett att det, på grund av tidsfrister i förfarandet, brottets svårhetsgrad eller andra särskilt brådskande omständigheter, är nödvändigt med en kortare tidsfrist än den som anges i denna artikel, eller om den utfärdande myndigheten i utredningsordern har uppgett att utredningsåtgärden måste genomföras en särskild dag, ska den verkställande myndigheten ta största möjliga hänsyn till detta krav.

3. Beslutet om erkännande eller verkställighet ska fattas så snart som möjligt och, utan att det inverkar på punkt 5, senast 30 dagar efter det att den behöriga verkställande myndigheten mottog utredningsordern.

4. Såvida det inte finns grunder för uppskjutande enligt artikel 14 eller såvida de bevis som anges i den utredningsåtgärd som omfattas av utredningsordern inte redan finns i den verkställande statens besittning, ska den verkställande myndigheten genomföra utredningsåtgärden utan dröjsmål och, utan att det inverkar på punkt 5, senast 90 dagar efter det att beslutet enligt punkt 3 fattats.

5. Om det inte är praktiskt möjligt för den behöriga verkställande myndigheten i ett enskilt fall att hålla tidsfristen i punkt 3, ska den utan dröjsmål på valfritt sätt underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen och hur lång tid som uppskattningsvis behövs för att beslutet ska kunna fattas. I detta fall kan den tidsfrist som anges i punkt 3 förlängas med högst 30 dagar.

6. Om det inte är praktiskt möjligt för den behöriga verkställande myndigheten i ett enskilt fall att hålla tidsfristen i punkt 4, ska den utan dröjsmål på valfritt sätt underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten och ange skälen till förseningen, och den ska samråda med den utfärdande myndigheten om när det är lämpligt att vidta åtgärden.

Artikel 12

Överlämnande av bevismaterial

1. Den verkställande myndigheten ska utan onödigt dröjsmål överlämna de bevis som inhämtats vid verkställigheten av utredningsordern i den utfärdande staten. Om så begärs i utredningsordern och så är möjligt enligt den verkställande statens nationella lagstiftning ska bevismaterialet omedelbart överlämnas till de behöriga myndigheterna i den utfärdande stat som bistår vid verkställandet av utredningsordern i enlighet med artikel 8.3.

2. När den verkställande myndigheten översänder de bevis som inhämtats, ska den ange om den kräver att de ska återlämnas till den verkställande staten så snart som de inte längre behövs i den utfärdande staten.

Artikel 13

Rättsmedel

Rättsmedel ska vara tillgängliga för de berörda parterna i enlighet med nationell lagstiftning. De sakliga skälen för utfärdandet av en utredningsorder får prövas endast i talan som väckts vid en domstol i den utfärdande staten.

Artikel 14

Grunder för uppskjutande av erkännande eller verkställighet

1. Erkännande eller verkställighet av utredningsordern får skjutas upp i den verkställande staten, om

a) verkställigheten riskerar att inverka menligt på en pågående brottsutredning eller lagföring av brott, under den tid som den verkställande staten bedömer skäligt, eller

b) de berörda föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan används inom ramen för andra förfaranden, till dess att de inte längre behövs för detta ändamål.

2. Så snart som skälet för uppskjutandet inte längre föreligger ska den verkställande myndigheten genast vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa utredningsordern och underrätta den utfärdande myndigheten om detta på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning.

Artikel 15

Upplysningsplikt

1. Den behöriga myndighet i den verkställande stat som tar emot utredningsordern ska utan dröjsmål, och under alla omständigheter inom en vecka efter det att utredningsordern har mottagits, bekräfta mottagandet genom att fylla i och skicka in formuläret i bilaga B. Om en central myndighet har utsetts i enlighet med artikel 6.2 är denna skyldighet tillämplig både på den centrala myndigheten och den verkställande myndighet som tar emot utredningsordern via den centrala myndigheten. I de fall som avses i artikel 6.5 är denna skyldighet tillämplig på både den behöriga myndighet som först tog emot utredningsordern och den verkställande myndighet till vilken utredningsordern slutligen översänds.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.2 ska den verkställande myndigheten informera den utfärdande myndigheten

a) omedelbart och på valfritt sätt om

i) det är omöjligt för den verkställande myndigheten att fatta ett beslut om erkännande eller verkställighet på grund av att det formulär som tillhandahålls i bilagan är ofullständigt eller uppenbart felaktigt,

- ii) den verkställande myndigheten i samband med verkställigheten av utredningsordern, utan ytterligare undersökningar, anser det lämpligt att vidta utredningsåtgärder som ursprungligen inte var planerade eller som inte närmare kunde anges när utredningsordern utfärdades, så att den utfärdande myndigheten kan vidta ytterligare åtgärder i det enskilda fallet,
- iii) den verkställande myndigheten i ett enskilt fall fastställer att den inte kan iaktta de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den utfärdande myndigheten i enlighet med artikel 8.

På begäran av den utfärdande myndigheten ska informationen utan dröjsmål bekräftas på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning,

- b) utan dröjsmål och på ett sätt som gör det möjligt att få en skriftlig uppteckning,
 - i) om varje beslut som antas i enlighet med artikel 10.1,
 - ii) om att verkställighet eller erkännande av utredningsordern har skjutits upp, om skälen till detta och om möjligt hur långt uppskovet väntas bli.

Artikel 16

Tjänstemäns straffrättsliga ansvar

När tjänstemän från den utfärdande staten befinner sig på den verkställande statens territorium i samband med tillämpningen av detta direktiv ska de likställas med tjänstemän i den verkställande staten när det gäller brott som de utsätts för eller begår.

Artikel 17

Tjänstemäns civilrättsliga ansvar

1. När tjänstemän från den utfärdande staten befinner sig på den verkställande statens territorium i samband med tillämpningen av detta direktiv ska den utfärdande staten vara ansvarig för skador som dessa kan ha vållat i samband med uppdraget, i enlighet med lagstiftningen i den verkställande staten.
2. Den medlemsstat på vars territorium de skador som avses i punkt 1 orsakas ska ersätta skadorna enligt de villkor som gäller för skada som orsakats av dess egna tjänstemän.
3. Den medlemsstat vars tjänstemän har orsakat en person skada på någon annan medlemsstats territorium ska fullt ut ersätta den senare staten för det belopp som denna betalat ut till de skadelidande eller deras rättsinnehavare.
4. Utan att det påverkar rättigheterna gentemot tredje man och utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, ska varje

medlemsstat i de fall som nämns i punkt 1 avstå från att kräva ersättning för skador den vållats av en annan medlemsstat.

Artikel 18

Sekretess

1. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att de utfärdande och de verkställande myndigheterna vid verkställandet av en utredningsorder garanterar utredningssekretessen.

2. Den verkställande myndigheten ska i enlighet med nationell lagstiftning garantera att det råder sekretess för utredningsordern, både omständigheten att en utredning pågår och i frågor som rör dess innehåll, utom i den utsträckning som behövs för att verkställa utredningsåtgärden. Om den verkställande myndigheten inte kan uppfylla sekretesskravet ska den utan dröjsmål underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

3. Den utfärdande myndigheten ska i enlighet med nationell lagstiftning och såvida inte annat anges av den verkställande myndigheten se till att alla bevis eller upplysningar som den verkställande myndigheten lämnat sekretessbeläggs, utom då det är nödvändigt för de utredningar eller förfaranden som beskrivs i utredningsordern att dessa röjs.

4. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att bankerna inte avslöjar för den berörda bankkunden eller för annan tredje person att information har överförs till den utfärdande staten enligt artiklarna 23, 24 och 25 eller att en utredning pågår.

KAPITEL IV

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR VISSA UTREDNINGSÅTGÄRDER

Artikel 19

Tillfällig överföring av frihetsberövade personer till den utfärdande staten i utredningssyfte

1. En utredningsorder får utfärdas för en tillfällig överföring av en frihetsberövad person i den verkställande staten i syfte att vidta en utredningsåtgärd vars genomförande kräver personens närvaro på den utfärdande statens territorium, under förutsättning att denne inom utsatt tid återbördas av den verkställande staten.

2. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern också vägras om

- a) den frihetsberövade personen inte samtycker till överföringen, eller
- b) överföringen kan förlänga tiden i fängsligt förvar.

3. I ett fall som omfattas av punkt 1 ska överföring av en frihetsberövad person via en tredje medlemsstats territorium beviljas efter det att en ansökan, åtföljd av alla nödvändiga handlingar, har inkommit.

4. Praktiska åtgärder i samband med den tillfälliga överföringen av personen och det datum då denne måste återbördas till den verkställande statens territorium ska överenskommas mellan de berörda medlemsstaterna.

5. Den person som överförs ska hållas kvar i fängsligt förvar på den utfärdande medlemsstatens territorium och i tillämpliga fall på den medlemsstats territorium via vilken transitering begärts, om inte den verkställande medlemsstaten begär att personen släpps.

6. Tiden för frihetsberövande på den utfärdande medlemsstatens territorium ska avräknas från den tid som den berörda personen är eller kommer att vara frihetsberövad på den verkställande medlemsstatens territorium.

7. En person som överförs får inte lagföras eller frihetsberövas eller underkastas någon inskränkning i sin personliga frihet för gärningar eller domar som föregår personens avfärd från den verkställande statens territorium och som inte anges i utredningsordern.

8. Den immunitet som föreskrivs i punkt 7 ska upphöra när den överförda personen, trots att han eller hon under en sammanhängande period av 15 dagar då hans eller hennes närvaro inte längre påkallas av de rättsliga myndigheterna har haft möjlighet att lämna territoriet, ändå stannat kvar där eller har återvänt dit efter att ha lämnat territoriet.

9. Kostnader i samband med överföringen ska bäras av den utfärdande staten.

Artikel 20

Tillfällig överföring till den verkställande staten av frihetsberövade personer i utredningssyfte

1. En utredningsorder får utfärdas för en tillfällig överföring av en frihetsberövad person i en utfärdande stat i syfte att vidta en utredningsåtgärd vars genomförande kräver att personen är närvarande på den verkställande statens territorium.

2. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern också vägras om

- a) det för överföringen krävs att den berörda personen ger sitt samtycke, och detta inte har getts, eller
- b) de utfärdande och de verkställande myndigheterna inte kan komma överens om arrangemangen för den tillfälliga överföringen.

3. När det för överföring krävs att den berörda personen ger sitt samtycke ska en förklaring om samtycke eller en kopia av förklaringen utan dröjsmål överlämnas till den verkställande myndigheten.

4. Innan en medlemsstat verkställer utredningsordern får den ange att det samtycke som avses i punkt 3 i denna artikel kommer att krävas, eller kommer att krävas på vissa i anmälan angivna villkor.

5. Artikel 19.3–19.8 ska också tillämpas på tillfällig överföring i den här artikeln.

6. Kostnader i samband med överföringen ska bäras av den utfärdande staten. Detta omfattar inte kostnader i samband med att personen hålls kvar i fängsligt förvar i den verkställande staten.

Artikel 21

Hörande genom videokonferens

1. Om en person befinner sig på en verkställande medlemsstats territorium och ska höras som vittne eller sakkunnig av den utfärdande medlemsstatens rättsliga myndigheter får den utfärdande myndigheten, om det är olämpligt eller omöjligt för den person som ska höras att inställa sig personligen i den medlemsstaten, utfärda en utredningsorder i syfte att låta höra vittnet eller den sakkunnige genom videokonferens enligt punkterna 2–9.

2. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern också vägras om

a) användningen av videokonferens strider mot grundläggande rättsprinciper i den verkställande staten, eller

b) den verkställande staten inte har de tekniska hjälpmedel som behövs för videokonferenser.

3. Om den verkställande medlemsstaten inte har tillgång till de tekniska hjälpmedel som behövs för en videokonferens får den utfärdande staten ställa dessa till förfogande efter ömsesidig överenskommelse.

4. Artikel 10.2 ska också tillämpas på de fall som anges i punkt 2 b.

5. Den utredningsorder som utfärdas för en videokonferens ska innehålla uppgift om skälet till att det är olämpligt eller omöjligt för vittnet eller den sakkunnige att vara närvarande personligen samt namnet på den rättsliga myndigheten och de personer som ska hålla förhöret.

6. Vid hörande genom videokonferens ska följande bestämmelser gälla:

- a) Den verkställande medlemsstatens rättsliga myndighet ska vara närvarande vid förhöret, vid behov biträdd av en tolk, och ska också vara ansvarig för att kontrollera både identiteten hos den person som ska höras och att den verkställande statens grundläggande rättsprinciper iakttas. Om den verkställande myndigheten anser att den verkställande statens grundläggande rättsprinciper åsidosätts under förhöret, ska den omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att förhöret fortsätter i enlighet med dessa principer.
- b) Den utfärdande och den verkställande statens behöriga myndigheter ska vid behov komma överens om åtgärder för att skydda den person som ska höras.
- c) Förhöret ska hållas direkt av eller under överinseende av den utfärdande myndigheten, i enlighet med den utfärdande statens lagar.
- d) På begäran av den utfärdande staten eller den person som ska höras, ska den verkställande staten se till att den person som ska höras vid behov biträds av en tolk.
- e) Den person som ska höras får åberopa den rätt att inte vittna som han skulle ha enligt antingen den verkställande eller den utfärdande statens lagstiftning.

7. Utan att det påverkar några överenskomna åtgärder för skydd av personer ska den verkställande myndigheten efter förhörets slut upprätta ett protokoll med uppgifter om datum och plats för förhöret, den hörda personens identitet och, om andra personer har deltagit i förhöret i den verkställande staten, samtliga personers identitet och uppgift om i vilken egenskap de har deltagit, alla eventuella edsavläggelser samt under vilka tekniska omständigheter förhöret har ägt rum. Den verkställande myndigheten ska överlämna handlingen till den utfärdande myndigheten.

8. Den utfärdande staten ska ersätta den verkställande staten för kostnaderna för att upprätta en videolänk, kostnaderna för driften av videolänken i den verkställande staten, arvode till tolkar som har tillhandahållits samt ersättning, inklusive för kostnader för resa inom den verkställande staten, till vittnen och sakkunniga, såvida inte den verkställande staten avstår från ersättning för en del av eller alla dessa utgifter.

9. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att när vittnen eller sakkunniga som ska höras på

dess territorium i enlighet med denna artikel vägrar att vittna trots att de är skyldiga att göra det eller ger falskt vittnesmål ska den nationella lagstiftningen tillämpas, på samma sätt som om förhöret ägde rum i ett nationellt förfarande.

10. En utredningsorder får också utfärdas för hörande av en åtalad person genom videokonferens. Punkterna 1–9 ska också gälla. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern också vägras om

- a) den åtalade inte ger sitt samtycke, eller
- b) verkställigheten av en sådan åtgärd skulle strida mot lagstiftningen i den verkställande staten.

Artikel 22

Hörande genom telefonkonferens

1. Om en person befinner sig på en medlemsstats territorium och ska höras som vittne eller sakkunnig av de rättsliga myndigheterna i en annan medlemsstat får den utfärdande myndigheten i den utfärdande medlemsstaten utfärda en utredningsorder för att höra ett vittne eller en sakkunnig genom telefonkonferens i enlighet med punkterna 2–4.

2. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern också vägras om

- a) användningen av telefonkonferens strider mot grundläggande rättsprinciper i den verkställande staten, eller
- b) vittnet eller den sakkunnige inte går med på att höras med denna metod.

3. Den utredningsorder som utfärdats för hörande genom telefonkonferens ska innehålla namnet på den rättsliga myndigheten och de personer som ska leda förhöret liksom en uppgift om att vittnen eller sakkunniga är villiga att delta i ett hörande genom telefonkonferens.

4. De praktiska åtgärderna för hörandet ska överenskommas mellan den utfärdande och den verkställande myndigheten. När den verkställande myndigheten godkänner sådana åtgärder ska den åta sig att

- a) meddela vittnet eller den sakkunnige tid och plats för förhöret,

- b) kontrollera vittnets eller den sakkunniges identitet, och
- c) kontrollera att vittnet eller den sakkunnige samtycker till att höras genom telefonkonferens.

Den verkställande staten får ställa som villkor för sitt godkännande att tillämpliga bestämmelser i artikel 21.6 och 21.9 ska tillämpas, fullt ut eller delvis. Om inget annat överenskommit ska bestämmelserna i artikel 21.8 också tillämpas.

Artikel 23

Information om bankkonton

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att fastställa om en fysisk eller juridisk person som är föremål för en brottsutredning innehar eller kontrollerar ett eller flera konton, oavsett vilket slag, i någon bank på den verkställande statens territorium.

2. Varje medlemsstat ska, på de villkor som anges i denna artikel, vidta de åtgärder som behövs för att informationen i punkt 1 ska kunna lämnas.

3. Den information som avses i punkt 1 ska, om detta begärs i utredningsordern och i den mån som informationen kan tillhandahållas inom rimlig tid, även omfatta konton för vilka den person som är föremål för förfarandena innehar fullmakt.

4. Den skyldighet som fastställs i denna artikel ska enbart gälla i den mån informationen finns hos den kontoförande banken.

5. Utöver de skäl för vägran som anges i artikel 10.1 får verkställigheten av utredningsordern enligt punkt 1 också vägras om det berörda brottet inte är

- a) ett brott som är straffbart med frihetsberövande eller annan frihetsinskränkande åtgärd i minst fyra år i den utfärdande staten och minst två år i den verkställande staten,
- b) ett brott som avses i artikel 4 i rådets beslut av den 6 april 2009 om inrättande av Europeiska polisbyrå (nedan kallat *Europolbeslutet*) ⁽¹⁾, eller

⁽¹⁾ EUT L 121, 15.5.2009, s. 37.

- c) brott, i den mån de inte omfattas av Europolkonventionen, som avses i 1995 års konvention om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen ⁽²⁾, protokollet till denna från 1996 ⁽³⁾ eller det andra protokollet till denna från 1997 ⁽⁴⁾.

6. Den utfärdande myndigheten ska i utredningsordern ange varför den anser att den begärda informationen sannolikt är av betydande värde för utredningen av brottet och på vilka grunder den antar att banker i den verkställande staten för dessa konton och, i den utsträckning det är möjligt, vilka banker som kan vara inblandade. Den ska också i utredningsordern lämna all tillgänglig information som kan underlätta dess verkställande.

Artikel 24

Information om banktransaktioner

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att tillhandahålla detaljerad information om bestämda bankkonton och om de transaktioner som har genomförts under en bestämd period på ett eller flera konton som anges i utredningsordern, inbegripet detaljerad information om alla sändande och mottagande konton.

2. Varje medlemsstat ska, på de villkor som anges i denna artikel, vidta de åtgärder som behövs för att informationen i punkt 1 ska kunna lämnas.

3. Den skyldighet som fastställs i denna artikel ska enbart gälla i den mån informationen finns hos den kontoförande banken.

4. Den utfärdande staten ska i sin utredningsorder ange varför den anser att den begärda informationen är relevant för utredningen av brottet.

Artikel 25

Övervakning av banktransaktioner

1. En utredningsorder får utfärdas i syfte att under en bestämd period övervaka de banktransaktioner som genomförs på ett eller flera konton som anges i utredningsordern.

2. Varje medlemsstat ska, på de villkor som anges i artikeln, vidta de åtgärder som behövs för att informationen i punkt 1 ska kunna lämnas.

3. Den utfärdande staten ska i sin utredningsorder ange varför den anser att den begärda informationen är relevant för utredningen av brottet.

4. De behöriga myndigheterna i den utfärdande och den verkställande medlemsstaten ska komma överens om hur övervakningen ska genomföras i praktiken.

⁽²⁾ EGT C 316, 27.11.1995, s. 49.

⁽³⁾ EGT C 313, 23.10.1996, s. 2.

⁽⁴⁾ EGT C 221, 19.7.1997, s. 12.

Artikel 26

Kontrollerade leveranser

1. En utredningsorder får utfärdas för genomförande av en kontrollerad leverans på den verkställande statens territorium.

2. Befogenhet att agera, leda och kontrollera insatser i samband med verkställandet av en utredningsorder i enlighet med punkt 1 ska åvila den verkställande statens behöriga myndigheter.

Artikel 27

Utredningsåtgärder som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och för en viss tidsperiod

1. När utredningsordern utfärdas för verkställande av en åtgärd, även en åtgärd som avses i artiklarna 25 och 26, som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och för en viss tidsperiod, kan dess verkställighet, förutom av de skäl för vägran som anges i artikel 10.1, vägras om verkställigheten av den berörda åtgärden inte skulle godkännas i ett liknande nationellt ärende.

2. Artikel 10.2 ska också tillämpas på de fall som anges i punkt 1.

3. Den verkställande myndigheten får göra verkställigheten av en utredningsorder avhängig av en överenskommelse om kostnadsfördelning.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 28

Anmälningar

1. Senast den ... (*). ska varje medlemsstat underrätta kommissionen om

a) vilken eller vilka myndigheter som i enlighet med landets interna rättsordning är behöriga i enlighet med artikel 2 a och b när den medlemsstaten är utfärdande eller verkställande stat,

b) vilka språk som är godkända när utredningsordern avfattas eller översätts enligt artikel 5.2,

c) information om den eller de centrala myndigheter som har utsetts, om medlemsstaterna vill utnyttja den möjlighet som avses i artikel 6.2; denna information ska vara bindande för myndigheterna i den utfärdande staten,

(*) Vänligen för in datumet två år efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

d) kravet på att den berörda personen ska samtycka till överförandet, om medlemsstaten vill utnyttja den möjlighet som avses i artikel 20.4.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om den information som det hänvisas till i punkt 1 ändras.

3. Kommissionen ska göra den information som tas emot vid tillämpningen av denna artikel tillgänglig för samtliga medlemsstater och det europeiska rättsliga nätverket. Nätverket ska göra informationen tillgänglig på den webbplats som avses i artikel 9 i rådets beslut 2008/976/RIF av den 16 december 2008 om det europeiska rättsliga nätverket ⁽¹⁾.

Artikel 29

Förhållandet till andra avtal och överenskommelser

1. Detta direktiv ska från och med den ... (*) ersätta motsvarande bestämmelser i följande konventioner som tillämpas i förbindelserna mellan de medlemsstater för vilka direktivet är bindande, utan att det påverkar deras tillämpning mellan medlemsstater och tredjestater samt deras tillfälliga tillämpning i enlighet med artikel 30:

— Den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959 och dess båda tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978 respektive den 8 november 2001 samt de bilaterala överenskommelser som har ingåtts i enlighet med artikel 26 i den konventionen.

— Konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985.

— Konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater och dess protokoll av den 16 oktober 2001.

2. Rambeslut 2008/978/RIF ska upphöra att gälla. Detta direktiv är tillämpligt medlemsstaterna emellan på frysning av bevismaterial i stället för motsvarande bestämmelser i rambeslut 2003/577/RIF.

3. Medlemsstaterna får även fortsättningsvis tillämpa de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft efter den ... (*) i den mån som dessa gör det möjligt att gå utöver syftena med detta direktiv och bidra till att ytterligare förenkla eller underlätta förfarandena för bevisinhämtning.

⁽¹⁾ EUT L 348, 24.12.2008, s. 130.

4. Medlemsstaterna får ingå de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som är i kraft efter den ... (*) i den mån som dessa gör det möjligt att gå utöver eller utvidga bestämmelserna i detta direktiv och bidra till att ytterligare för enkla eller underlätta förfarandena för bevisinhämtning.

5. Medlemsstaterna ska senast den ... (**) informera kommissionen om vilka befintliga avtal eller överenskommelser enligt punkt 3 som de vill fortsätta att tillämpa. Medlemsstaterna ska också inom tre månader efter det att de har undertecknat nya avtal eller överenskommelser enligt punkt 4 informera kommissionen om detta.

6. Om kommissionen anser att de bilaterala eller multilaterala avtal eller överenskommelser som har anmälts inte uppfyller villkoren enligt punkterna 3 och 4, ska den uppmana de berörda medlemsstaterna att säga upp, ändra eller avstå från att ingå berörda avtal eller överenskommelser.

Artikel 30

Övergångsbestämmelser

1. Framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som mottas före den ... (***) ska även fortsättningsvis regleras av befintliga instrument för ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Beslut om frysning av bevismaterial enligt rambeslut 2003/577/RIF som mottogs före den ... (***) ska också regleras av det berörda instrumentet.

2. Artikel 7.1 ska också tillämpas på utredningsordern efter det att ett beslut om frysning har fattats i enlighet med rambeslut 2003/577/RIF.

Artikel 31

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den ... (**).

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska senast den ... (***) till rådets generalsekretariat och till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka de skyldigheter som de åläggs enligt detta direktiv införlivas med den nationella lagstiftningen.

4. Kommissionen ska senast den ... (****) överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv, vid behov åtföljd av lagstiftningsförslag.

Artikel 32

Rapport om tillämpningen

Senast fem år efter den dag då detta direktiv har trätt i kraft ska kommissionen på grundval av såväl kvalitativ som kvantitativ information förelägga Europaparlamentet och rådet en rapport om tillämpningen av detta direktiv. Rapporten ska vid behov åtföljas av förslag till ändring av direktivet.

Artikel 33

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 34

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördraget.

Utfärdat i ...

På Europaparlamentets vägnar

På rådets vägnar

...

...

Ordförande

Ordförande

(*) Vänligen för in det datum då detta direktiv träder i kraft.

(**) Vänligen för in datumet tre månader efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

(***) Vänligen för in datumet två år efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

(****) Vänligen för in datumet tre år efter det att detta direktiv har trätt i kraft.

BILAGA A

DEN EUROPEISKA UTREDNINGSORDERN

Denna utredningsorder har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär härmed att den eller de nedan angivna utredningsåtgärderna vidtas och att de bevis som inhämtas till följd av att utredningsordern verkställs översänds.

A. UTREDNINGSÅTGÄRD SOM SKA VIDTAS**1. Beskrivning av utredningsåtgärd(er) där verkställighet begärs**

.....

.....

.....

.....

2. Om utredningsåtgärden eller utredningsåtgärderna avser en eller flera av nedan angivna utredningsåtgärder, kryssa för vilken eller vilka:

- ☐ Tillfällig överföring av frihetsberövade personer till den utfärdande staten i utredningssyfte
- ☐ Tillfällig överföring till den verkställande staten av frihetsberövade personer i utredningssyfte
- ☐ Hörande genom videokonferens
- ☐ Hörande genom telefonkonferens
- ☐ Information om bankkonton
- ☐ Information om banktransaktioner
- ☐ Övervakning av banktransaktioner
- ☐ Kontrollerade leveranser
- ☐ Utredningsåtgärder som innebär en kontinuerlig bevisinhämtning i realtid och för en viss tidsperiod

3. I förekommande fall, plats för verkställigheten (om okänd, anges senast kända plats):

.....

.....

.....

.....

B. DE BERÖRDA PERSONERNAS IDENTITET

Information om identiteten på den eller de i) fysiska eller ii) juridiska person(er) mot vilken (vilka) förfaranden förs eller kan komma att föras:

i) Om det gäller fysiska personer

Namn:

Förnamn:

Namn som ogift (i förekommande fall):

Alias (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress: (om okänd, ange senast kända adress):

Språk som förstås av den berörda personen (om det är känt):

ii) Om det gäller juridiska personer:

Namn:

Form av juridisk person:

Namnförkortning, allmänt använt namn eller handelsnamn (i förekommande fall):

Registrerat säte (om sådant finns):

Registreringsnummer (om sådant finns):

Den juridiska personens adress:

C. DEN RÄTSLIGA MYNDIGHET SOM HAR UTFÄRDAT UTREDNINGSORDERN

Officiellt namn:

Företrädarens namn:

Befattning (titel/grad):

Ärendebeteckning:

Adress:

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

Fax (landsnummer) (riktnummer):

E-post:

Möjliga språk för kontakter med den utfärdande myndigheten:

Kontaktpuppgifter för kontaktpersonen(-erna) om det behövs ytterligare information om verkställigheten av denna utredningsorder eller för att vidta nödvändiga praktiska åtgärder för översändandet av bevismaterialet:

D. SAMBAND MED EVENTUELL TIDIGARE UTREDNINGSORDER

Ange i förekommande fall om denna utredningsorder kompletterar en tidigare utredningsorder och, om så är fallet, lämna information som är relevant för att identifiera den tidigare ordern (datum för utfärdande av ordern, vilken myndighet ordern översänts till och, om sådant finns, datum för överlämnande samt referensnummer som uppgetts av den utfärdande och verkställande myndigheten).

.....

.....

.....

.....

E. TYP AV FÖRFARANDE FÖR VILKET UTREDNINGSORDERN UTFÄRDADES

Kryssa för typ av förfarande för vilket utredningsordern utfärdades

- ☐ a) med avseende på straffrättsliga förfaranden som inletts hos eller ska tas upp inför en rättslig myndighet med avseende på en straffbar gärning enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning, eller
- ☐ b) förfaranden som inletts hos administrativa myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning såsom överträdelser av rättsregler, och där ordern kan leda till förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål, eller
- ☐ c) vid förfaranden som inletts hos rättsliga myndigheter med avseende på sådana gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning såsom överträdelser av rättsregler, och där ordern kan leda till fortsatta förfaranden inför en domstol som är behörig att handlägga brottmål.

F. SKÄL FÖR UTFÄRDANDET AV UTREDNINGSORDERN

1. En sammanfattning av fakta och en beskrivning av de omständigheter under vilka det/de brott som ligger till grund för utredningsordern har begåtts, inbegripet tid och plats, i den utsträckning som de kommit till den utfärdande myndighetens kännedom:

.....

.....

.....

.....

2. Beskaffenhet och brottsrubricering för det eller de brott som ledde till den europeiska utredningsordern och tillämplig lagbestämmelse som beslutet grundar sig på:

.....

.....

.....

.....

G. VERKSTÄLLIGHET AV UTREDNINGSDERN

1. Tidsfrister för verkställigheten av den europeiska utredningsordern anges i direktiv XXX/.../RIF. Om en kortare tidsfrist är nödvändig, ange en kortare frist och skälen för en sådan genom att kryssa för relevant ruta:

Tidigare tidsfrist eller specifik tidsfrist: (dd/mm/åååå)

Skäl:

[] tidsfrister i förfarandet

[] brottets svårhetsgrad

[] andra särskilt brådskande omständigheter (specificera):

.....

H. SÄRSKILDA VILLKOR FÖR VERKSTÄLLIGHETEN

1. Kryssa för och fyll i, i förekommande fall:

☐ Den verkställande myndigheten ombeds iakttä följande formaliteter och förfaranden ⁽¹⁾

.....

2. Kryssa för och fyll i, i förekommande fall:

☐ En eller flera myndigheter i den utfärdande staten ombeds hjälpa de behöriga myndigheterna i den verkställande staten att verkställa den europeiska utredningsordern ⁽²⁾.

Officiellt namn på ovannämnda myndighet(er):

.....

Kontaktinformation:

I. SLUTBESTÄMMELSER OCH UNDERSKRIFT

1. Annan information av relevans för ärendet, om sådan föreligger:

.....

2. Den utfärdande myndighetens och/eller dess företrädares underskrift som intygar att innehållet i den europeiska utredningsordern är korrekt:

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns)

⁽¹⁾ Den verkställande myndigheten förutsätts iakttä de formaliteter och förfaranden som anges av den utfärdande myndigheten, såvida de inte strider emot grundläggande principer i den verkställande statens lagstiftning.

⁽²⁾ Detta innebär dock inte att myndigheterna i den utfärdande staten ges några brottsbekämpande befogenheter på den verkställande statens territorium.

BILAGA B

BEKRÄFTELSE AV ATT DEN EUROPEISKA UTREDNINGSORDERN HAR MOTTAGITS

Detta formulär har fyllts i av myndigheten i den verkställande stat som mottog ovannämnda utredningsorder.

A. DEN BERÖRDA EUROPEISKA UTREDNINGSORDERN

Rättslig myndighet som har utfärdat den europeiska utredningsordern

.....

Ärendebeteckning:

.....

Datum för utfärdande:

.....

Datum för mottagande:

.....

B. MYNDIGHET SOM MOTTAGIT UTREDNINGSORDERN ⁽¹⁾

Den behöriga myndighetens officiella namn:

.....

Företrädarens namn:

.....

Befattning (titel/grad):

.....

Adress:

.....

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

.....

Fax (landsnummer) (riktnummer):

.....

E-post:

.....

Ärendebeteckning:

.....

Möjliga språk för kontakter med myndigheten:

.....

⁽¹⁾ Denna del ska fyllas i av varje myndighet som tar emot en europeisk utredningsorder. Det är den behöriga myndigheten, och i förekommande fall den centrala myndigheten eller den myndighet som vidarebefordrade utredningsordern till den behöriga myndigheten, som ska erkänna och verkställa utredningsordern.

C. (FÖREKOMMANDE FALL) BEHÖRIG MYNDIGHET TILL VILKEN UTREDNINGSDORDERN HAR VIDAREBEFORDRATS AV DEN MYNDIGHET SOM AVSES UNDER B

Myndighetens officiella namn:

.....

Företrädarens namn:

.....

Befattning (titel/grad):

.....

Adress:

.....

.....

Tfn (landsnummer) (riktnummer):

.....

Fax (landsnummer) (riktnummer):

.....

E-post:

.....

Datum för överlämnandet

.....

D. UNDERSKRIFT OCH DATUM

Underskrift:

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns):

PRENUMERATIONSPRISER 2010 (exkl. moms, inkl. frakt och porto)

<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	1 100 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, pappersversion + årsutgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	1 200 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L-serien, endast pappersversion	22 officiella EU-språk	770 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , L- och C-serierna, månatlig (kumulativ) utgåva på cd-rom	22 officiella EU-språk	400 euro per år
Tillägg till <i>Europeiska unionens officiella tidning</i> (S-serien), meddelanden och offentliga kontrakt, cd-rom, 2 nummer per vecka	flerspråkig: 23 officiella EU-språk	300 euro per år
<i>Europeiska unionens officiella tidning</i> , C-serien – allmänna uttagningsprov	Antal språk beroende på uttagningsprov	50 euro per år

Europeiska unionens officiella tidning (EUT) ges ut på EU:s officiella språk, och det går att prenumerera på den i 22 olika språkversioner. Den består av två serier: L (lagstiftning) och C (meddelanden och upplysningar).

Varje språkversion kräver en separat prenumeration.

Enligt rådets förordning (EG) nr 920/2005 som offentliggjordes i EUT L 156 av den 18 juni 2005 är Europeiska unionens institutioner under en övergångsperiod inte skyldiga att avfatta och offentliggöra alla rättsakter på iriska. Den iriska utgåvan av EUT säljs därför separat.

En prenumeration på tillägget till EUT (S-serien: meddelanden och offentliga kontrakt) omfattar en flerspråkig cd-rom med alla de 23 officiella språkversionerna.

Prenumeranter på EUT kan på begäran få de olika bilagorna till tidningen. När en bilaga ges ut meddelas prenumeranterna detta genom ett "meddelande till läsarna" i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Cd-rom-format ersätts av dvd-format under 2010.

Försäljning och prenumeration

Prenumerationer på olika tidskrifter, såsom *Europeiska unionens officiella tidning*, kan beställas från någon av våra kommersiella distributörer. En lista över dessa finns på följande Internetadress:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_sv.htm

Via EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) har du kostnadsfritt direkt tillgång till Europeiska unionens lagstiftning. På webbplatsen kan du söka i *Europeiska unionens officiella tidning* samt i fördrag, lagstiftning, rättspraxis och förberedande rättsakter.

Mer information om Europeiska unionen finns på <http://europa.eu>

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

SV